

ΕΠΙΤΟΚΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΤΟΡΙΑ
31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1907
ΕΠΙΤΟΚΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΑΤΟΡΙΑ

Τυπογραφία

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ ΚΖ'.
ΑΡΙΘ. 18

ΑΔΗΘΕΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ 4 ΜΑΪΟΥ 1907

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΚΑΤΑΒΑΛΛΟΜΕΝΗ

Καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλήρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φραγκᾷ χρυσᾷ.....25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Στρωμνίτης ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ (πρόεδρος)
+ Ὁ Μ. Πρωτοσύγκελλος ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ (ταμίας)
+ Ὁ ἀρχιεραμμ. τῆς ἱερᾶς Συνόδου ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

Ἐπίτιμος διευθυντής καὶ συντάκτης ὁ Μ. χαρτοφύλαξ καὶ χρονογράφος τῆς τοῦ Χρ. Μ. Ἐκκλησίας Μ. Ι. ΓΕΔΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διαμαρτυρία Κουτσοβλάχων — Ἐκκλησιαστικά χρονικά —
Βίος καὶ πολιτεία τοῦ ἁγίου Δημητρίου ἐπισκόπου Χυτρίδων
ἐν Κύπρῳ — Ἡ ζωνφόρος ἀνίστασις — Δικαστικά ἀγγελία.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑΙ ΚΟΥΤΣΟΒΛΑΧΩΝ

Α'.

Τῆς Κοινότητος Κρουσόβου τῆς ἱερᾶς
Μητροπόλεως Πρεσβῶν καὶ Ἀρχιερέων.

Παναγιώτατε Δέσποτα

Ἄγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος,

Οἱ μετὰ βραχυτάτου σεβασμοῦ καὶ ἀρχήτου εὐγνωμο-
σύνης ὑπογεγραμμένοι Ἑλληνοβλάχοι Ὁρθόδοξοι Χρι-
στiani Κρουσόβου, τῆς ἀναξιοπαρούσης ἐσχρατίας τοῦ
Ἑλληνισμοῦ δεινῶς δὲ δοκιμασθείσης καὶ δοκιμαζο-
μένης ἔτι, ἀλλ' ὅμως στερεῶς ἐχομένης τῆς πατρὸς
θρησκείας καὶ γλώσσης, τῆς ἀκροπόλεως ταύτης τῆς
Ὁρθοδοξίας, τέκνα πειθήνια καὶ ἀφωσιωμένα τῇ Με-
γάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, οὐ μὴν δ' ἀλλὰ καὶ πι-
στότατοι ὑπῆκοοι τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος τοῦ Ἀνα-
κτοῦ ἡμῶν, ἀρρήκτῳ ἠθικῷ δεσμῷ συνηνωμένοι, ἐν
ἀδικοσπᾶστῳ συνεκτικῷ κρίκῳ κεκυρωμένῳ ὑπὸ τῶν

κοινῶν πατροπαράδοτων παραδόσεων, σὺν τῇ ἐν ἡμῖν
τε καὶ ἐθίμοις κεκτημένη ἀφοσίωσει μετὰ τῶν ἑλλη-
νιστῶν διαλεγόμενων ἀδελφῶν ἡμῶν, αὐθορμήτως, μετ' ἀ-
ποτροφῆς καὶ ἀγανακτήσεως, ἀποκηρύττομεν γεγω-
νυῖα τῇ φωνῇ καὶ ὁμοθυμῶς κατὰδικάζομεν, εὐλαβῶς
διαμαρτυριαν ποιοῦμενοι, ὡς παντάπασιν ἐξευτελιστικὸν
καὶ μονοῦ πρὸς πικρὸν καὶ πρὸς ἀκροατοῦ φρενῶν
ὑποστάντων, τὸ ἀντικρὺ μῶρον καὶ σαθρότατον διά-
βημα τῶν εὐαριθμοτάτων ἀργυρωνήτων, οὐ μὴν δὲ καὶ
πάσης ἀντιλήψεως ἐχεφρόνων ἀνθρώπων ἐστερημένων
προπαραδιδωτῶν συμπολιτῶν ἡμῶν, τῶν, καίπερ ἀφθόνῳ
χρυσίῳ δημιουργηθέντων καὶ συγκρατουμένων, ἀλλ' ὅμως
μόλις τὸν ἀσήμικτον ἀριθμὸν τῶν 100 οἰκογενειῶν
ἀπὸ κριζόντων, ἀπέναντι τοῦ συμπλοῦ καὶ ὀγκωδε-
στάτου ἀριθμοῦ τῶν συνφθὰ τῇ ἐπιστήμῃ Κυβερνητι-
κῇ βιβλίῳ τῆς τελευταίας ἀπογραφῆς 1193 οἰκογε-
νειῶν τῶν ἡμετέρων, τῶν ἐδραίως καὶ ἀσχεύτως ἐμ-
μενόντων καὶ ἀποκρουόντων ἐπιβουλὴν πᾶσιν τῶν
ἐναντίων, οἵτινες, ὑπ' οὐδεμιᾶς ἄλλης εὐλόγου ἀφορμῆς
ἐλαυνόμενοι εἰμὴ ὑπὸ τῆς λάμπειας τοῦ χρυσοῦ θημ-
βωθέντες καὶ ὑπὸ τὸν εὐρυθμον ἦχον τῶν εἰκοσφράγ-
κων διασχεύσαντες τὰς ἐλαστικὰς συνειδήσεις αὐτῶν,
ἐπιζητοῦσι τὸ παντελὲς ἀγνώστον ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς
καὶ ἀκατάληπτον ὑπ' ἀμφοτέρων μειζοβάρετον καὶ

χιμαϊρικὸν συνονθύλευμα καὶ γλωσσικὸν ἔκτρομα, τὴν ρωμουνικὴν γλῶσσαν, ὡς ἐκκλησιαστικὴν, καίπερ κατνοοῦντες εὐχερέστατα τὴν ἀπ' αἰώνων τεθεσπισμένην καὶ καθιερωμένην καὶ ἀμειώτων συμπαθειῶν παρὰ πάντων ἀπολαύουσιν ἱερὰν τοῦ Εὐαγγελίου Ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ὅθεν, στερεῶς περιφρουροῦντες τὰ κεκτημένα καὶ κεκρωμένα ἡμῶν δίκαια, στεντορεῖα τῇ φωνῇ, ἐν πάσῃ νομιμοφροσύνῃ, κατηγορηματικῶς καὶ ἀκραδάντως διακηρύττομεν τὴν μέχρις αἵματος ἀφοσίωσιν ἡμῶν εἰς τὴν ἀγίαν τοῦ Χριστοῦ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ ἔφυμέν τε καὶ ἐτρέφημεν καὶ ἥς τὴν Εὐαγγελικὴν γλῶσσαν ἀπαντες κάλλιστα κατνοοῦμεν, καὶ πανηγυρικῶς δηλοῦμεν ὅτι, ἐπ' οὐδενί, λόγῳ στέργομεν ν' ἀντικαταστήσωμεν τὸ ἱερὸν καὶ ἀνεκτίμητον ἡμῶν ἀδάμαντα καὶ μαργαρίτην, τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν τοῦτέστι, διὰ τοῦ γλωσσικοῦ τερατουργήματος τῆς μιζοβαρβάρου Σλαβορωμουνικῆς, τῆς ἐν ταῖς περὶ στροῖς χώραις λαλουμένης, ἥς οὐδὲ λέξιν μίαν οὔτε ἡμεῖς οἱ τὸ Ἑλληνορθόδοξον πλειονοψηφοῦν καὶ δεσπῶν στοιχεῖον ἐν τῇ κραταιᾷ Ὁθωμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ ἀποτελοῦντες ἐννοοῦμεν, οὔτε αὐτοὶ οἱ δούμοι-ροὶ, οἱ πάντως ἐν δακτύλοις ἀριθμούμενοι, τὰ μισθάρνα ἀνδράποδα τὰ ὑπονομεύοντα τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ὑπόστασιν καὶ σκευωροῦντα, παντὶ ἀνοσίῳ καὶ ἀθεμίτῳ τρόπῳ, τὴν ἐπίτευξιν ἰδίων καταχθονίων βλέψεων καὶ σκοπῶν.

Πεποιθότες τοίνυν ὅτι ἐν τῇ Ὑμ. Θ. Πανηγυρίᾳ καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν ἱερᾷ Συνόδῳ εὐρήσομεν τὸν τεταγμένον ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ νόμου μετ' αὐταπαρνήσεως προστάτην τῶν ἀπαρχαρχήτων ἡμῶν δικαίων καὶ ὅτι, εὐμενῶς πάνυ, θέλετε συντελέσει εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἡμῶν συνειδήσεως ἐν τοῖς παροῦσι χαλεποῖς καιροῖς, ἐγγυώμενοι καὶ περὶ τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἡσυχίας ἡμῶν, τῶν φιλονόμων, τῶν ἀτρώτως καὶ φιλοτίμως μοχθοῦντων τοῦ μὴ πρέχειν πράγματα τῇ σεβαστῇ Κυβερνήσει τοῦ γαληνοτάτου ἡμῶν Σουλτάνου, διατελοῦμεν κατὰσπᾶζόμενοι τὴν πανίερὸν Αὐτῆς δεξιάν, τέκνα ἀφωσιωμένα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐν Κρουσόφῳ τῇ 28 Φεβρουαρίου 1907.

Ἡ ἀναφορὰ αὕτη φέρει τὰς σφραγίδας τῆς Δημογεροντίας, τῶν ἱερῶν ναῶν καὶ σχολῶν καθὼς καὶ τὰς τῶν δώδεκα συνοικιῶν τῆς πόλεως πρὸς δὲ τὰς ὑπογραφὰς τοῦ ἱεροῦ κλήρου καὶ τετρακοσίων δέκα ἐννέα οἰκογενειάρχων.

Β'.

Τῆς Κοινότητος Μηλοβίστης τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως.

Παναγιώτατε Δέδοτα,

Οἱ μετ' ἀπείρου σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης ἀκρας ὀρθόδοξοι Ἑλληνοβλάχοι Χριστιανοὶ τῆς κωμοπόλεως Μηλοβίστης, τέκνα ἀφωσιωμένα τῇ Μητρὶ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ καὶ εὐγνώμονα τῷ Οἰκουμένικῳ Πατριαρχεῖῳ Κωνσταντινουπόλεως καὶ πιστότατοι ὑπήκοοι τῷ Ἀνακτι τῆς κραταιᾶς Ὁθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῇ τοῦ ὁποῦ αἰγίδα ζῶμεν ἀπολαύοντες πάσης πατρικῆς μερίμνης καὶ προστασίας, ἀρρήκτως συνηνωμένοι καὶ ἐν ἀδιάσπαστον ὅλον ἀποτελοῦντες ἐν κοινῇ παραδόσει καὶ ἐθίμοις μετὰ τῶν ἑλληνιστῶν διαλεγόμενων ἀδελφῶν ἡμῶν, μετ' ἀποστροφῆς καὶ ἀγανακτικῆς ἡμᾶ ἀποκηρύττομεν καὶ καταδικάζομεν, ὡς παντάπασιν ἐξευτελιστικὸν καὶ ἀντικρὺς μωρὸν καὶ πάσης ἀντιλήψεως ἐχθρόνων ἀνθρώπων ἐστερημένον, τὸ σαθρὸν διάβημα τῶν εὐκρίθμων ἀργυρωνήτων συμπολιτῶν ἡμῶν, ἀπέναντι τοῦ ὀγκώδους ἀριθμοῦ τῶν ἡμετέρων, συμποσούμενων εἰς 230 οἰκογενείας, ὡς ἐκ τῶν κάτωθι ὑπογραφῶν δῆλον καθίσταται, τῶν ἐπ' οὐδενί ἄλλῳ λόγῳ εἰμὴ ὑπὸ τῆς λάμπειας τοῦ χρυσοῦ θαμβωθέντων καὶ ὑπὸ τὸν κρότον τῶν χρυσῶν εἰσοσφράγκων ἐπιζητούντων, τὴν ὅλως ἀγνωστον καὶ ἀκατάληπτον ὑφ' ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν ρωμουνικὴν γλῶσσαν, ὡς ἐκκλησιαστικὴν, κατνοοῦντων δὲ εὐχερέστερον τὴν ἀπ' αἰώνων τεθεσπισμένην καὶ καθιερωμένην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἑλληνικὴν.

Ὅθεν, στεντορεῖα τῇ φωνῇ διακηρύττοντες ἀκραδάντως τὴν μέχρις αἵματος ἀφοσίωσιν ἡμῶν ἐν ταῖς παραδόσει τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀγίας Ἐκκλησίας, ἐν ᾗ ἔφυμέν τε καὶ ἀνετρέφημεν, καὶ ἥς τὴν Εὐαγγελικὴν γλῶσσαν κάλλιστα κατνοοῦμεν, πανηγυρικῶς δηλοῦμεν ὅτι οὐδαμῶς στέργομεν ν' ἀντικαταστήσωμεν τὸ ἱερὸν καὶ ἀνεκτίμητον ἀδάμαντα καὶ μαργαρίτην, τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, διὰ τοῦ γλωσσικοῦ ἐκτρώματος τῆς σλαβορωμουνικῆς, τῆς ἐν ταῖς περὶ στροῖς χώραις λαλουμένης, ἥς οὐδὲ μίαν λέξιν ἐννοοῦμεν ἡμεῖς οἱ τὸ Ἑλληνορθόδοξον πλειονοψηφοῦν καὶ δεσπῶν στοιχεῖον ἐν τῇ κραταιᾷ Ὁθωμ. Αὐτοκρατορίᾳ ἀποτελοῦντες, ἀπέναντι τῶν ἐν δακτύλοις ἀριθμωμένων μισθάρνων ἀνδράποδων, σκευωρούντων διὰ παντὸς μέσου ἀνοσίῳ τε καὶ ἀνοικεῖν τὴν πραγματοποίησιν ἰδίων καταχθονίων βλέψεων καὶ σκοπῶν.

Ἐπὶ τῇ ἐδράκῃ πεποιθήσει ὅτι ἡ διακλήρυξις καὶ διαμαρτυρία ἡμῶν αὕτη ληφθήσεται προσηκόντως ὑπ' ὧν ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἔνχ, ἐν πᾶσι συνηγμένοι Ἑλληνόφωνοι καὶ Βλαχόφωνοι, ὑπὲρ τοῦ γαληνοτάτου ἡμῶν Ἀνακτος εὐχόμεθα ἀπὸ κοινοῦ, διχτελοῦμεν κατὰσπάζόμενοι τὴν πανίερὸν δεξιάν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος τέκνα ἐσσεὶ ἀφωσιωμένα.

Ἐν Μηλοβίστη τῇ 9 Μαρτίου 1907.

Τὴν ἀναφορὰν ταύτην υπογράφουσι διακόσιοι τριάκοντα καὶ δύο Ἑλληνόβλαχοι οἰκογενειάρχαι τῆς κωμοπόλεως.

Γ'.

Παρεμφερῇ ἀναφορὰν ὑπέβαλον οἱ Ἑλληνόβλαχοι κάτοικοι τῶν κωμοπόλεων Ρέσνης καὶ Γιαγκοβιτσίου ἀποκηρύττοντες καὶ καταδικάζοντες «ὡς παντάπασιν ἐξευτελιστικὸν καὶ ἀντικρὺς μωρὸν καὶ πάσης λογικῆς ἐστερημένον διάδημα τῶν εὐαριθμῶν μὲν ἀφθόνῳ δὲ χρυσῷ συγκρατουμένων συμπολιτῶν ἡμῶν (τῶν ρωμουνιζόντων), ἀνερχομένων μόλις εἰς εἴκοσιν οἰκογενείας ἐν ἀμφοτέραις ταῖς κωμοπόλεσιν ἡμῶν».

Ἡ ἀναφορὰ αὕτη, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 1 Μαρτίου, φέρει τὰς υπογραφὰς ἐννεήκοντα τεσσάρων οἰκογενειάρχων.

Δ'.

Ὁμοίαν ταύτῃ ἀναφορὰν, ἑκατὸν τεσσαράκοντα καὶ τέσσαρας υπογραφὰς φέρουσιν, ὑπέβαλον καὶ οἱ Ἑλληνόβλαχοι κάτοικοι τῶν κωμοπόλεων Ἀνω καὶ Κάτω Μπελίτσης, διαμαρτυρόμενοι κατὰ τῶν ἐνεργειῶν τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας καὶ ἀποκηρύττοντες τοὺς ὑπ' αὐτῆς προσηλυτισθέντας δεκαπέντε συνεγχωρίους των.

Ε'.

Ταυτόσημον τῇ προηγουμένῃ ἀναφορὰν ὑπέβαλον καὶ οἱ ἑκατὸν εἴκοσι καὶ ἐννέα Ἑλληνόβλαχοι οἰκογενειάρχαι τῆς κωμοπόλεως Γοπεσίου, ἐκδηλοῦντες τὴν ἀκράδαντον ἀφοσίωσιν των πρὸς τὴν Μεγάλῃν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος καὶ στιγματίζοντες τοὺς εὐαριθμούς ὑπὸ τοῦ ρωμουνικοῦ χρυσίου ἀγρευθέντας.

Ἀπασαὶ δὲ αἱ ἀναφοραὶ αὗται τῶν ὑπὸ τὴν ἐρὰν μητρόπολιν Πρεσπῶν καὶ Ἀχριδῶν ὑπαγο-

μένων κωμοπόλεων τούτων, φέρουσι τὰς σφραγίδας τῶν ἱερῶν Ἐκκλησιῶν καὶ σχολῶν, καθὼς καὶ τὰς μικταρικὰς τοιαύτας.

ΣΤ'.

Τῆς Κοινότητος Νεβέσκης τῆς ἱερᾶς
Μητροπόλεως Καστορίας.

Παναγιώτατε.

Ἀπκίσιος φήμη ἐνέσκηψεν ὡς κεραυνὸς εἰς τὴν ἡμετέραν ὀρθόδοξον ἐλληνικὴν Κοινότητα Νεβέσκης, ὑπαγομένην διοικητικῶς εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Φλωρίνης καὶ θρησκευτικῶς εἰς τὴν ἱερὰν Μητρόπολιν Καστορίας. Ἡ ρωμουνικὴ προπαγάνδα, ἣν ἀποτροπιάζεται σύμπας ὁ πληθυσμὸς τῆς ἡμετέρας ἀνθηρᾶς Κοινότητος, ἀπὸ ἀπέτυχῃ τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἐξαπατῶσα τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν, ζητεῖ νὰ κατὰπιέσῃ τὴν ἡμετέραν Παναγιότητα καὶ τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν πρὸς εἰσχωγὴν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰς Σχολὰς τῆς ρωμουνικῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν ἀγνοοῦμεν καὶ ἀποστρεφόμεθα.

Ἡ Κοινότης ἡμῶν ἀποτελεῖται ἐκ 304 ἐλληνικῶν ὀρθοδόξων οἰκογενειῶν μεγελοπόρων, τραπεζιτῶν καὶ ἐπιστημόνων, δυνάμεθα δὲ νὰ καυχηθῶμεν δι' ἰσχυρίζομενοι ὅτι λόγῳ πολιτισμοῦ, ἀναπτύξεως καὶ πλούτου εὐρισκόμεθα εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν ἀνθηρῶν Κοινοτήτων τῆς Μακεδονίας· ἡ χρυσὴ σαγήνη τοῦ ρωμουνισμοῦ ἤγρευσε μέχρι σήμερον 22 οἰκογενείας ἀργυρωνήτους, ἐξ ὧν αἱ μὲν ἀποτελοῦνται ἐξ ὠνητῶν ρωμουνοδιδασκάλων, αἱ δὲ ἐξ ἀνθρώπων τῆς κατωτάτης ὑποστάθμης τῆς ἡμετέρας Κοινότητος, μισθωτοὺς πάντας, τοὺς ὁποίους δὲν ἠξιώσαμεν ἡμεῖς νὰ προσλάβωμεν ὡς ὑπηρέτας ἡμῶν. Καὶ δὲν λέγομεν ὑπερβολὰς, Παναγιώτατε· ὥς ἀποστείλῃ ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις καὶ ἡ ἡμετέρα Παναγιότης οἰονδήποτε ἡμῶν ἀντιπρόσωπον καὶ θὰ πεισθῇ ὅτι οἰκδήποτε ἐκ μέρους ἡμῶν διαβεβαίωσις τυγχάνει ἡττων τῆς ἀληθείας. Θεωροῦμεν δὲ σκόπιμον νὰ ὑπομνήσωμεν τὴν Ὑμετέραν θεοφροῦρητον κορυφήν, ὅπως προτρέψῃ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ρωμουνικῆς προπαγάνδας νὰ ἀποστείλωσι, κρυφίως καὶ λήθρᾳ, πράκτορα αὐτῆς πιστόν καὶ ἐξακριβώσῃ ἐπιτοπίως τὸ ἀπχτηλὸν τῶν ἐκθέσεων τῶν ρωμουνοδιδασκάλων, οἵτινες εἶναι πλείονες τῶν μαθητῶν, καὶ τοῦτο διότι λυπούμεθα βλέποντες σπαταλῶμενον χρῆμα ἐπὶ ματαίῳ πρὸς ἔθνος πρὸς τὸ ὁποῖον οὐδεὶς ἄλλος δεσμὸς συνδέει ἡμᾶς ἢ μόνον ὁ χριστιανισμὸς καὶ περὶ τοῦ ὁποῖου, ἂν καὶ ἡμεῖς ἀνήκομεν εἰς ἄλλο γένος, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἐνδιχφερώμεθα, ὡς τέ-

καὶ μόνον μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ κολυμβήθρας. Δὲν περι-
αυτολογοῦμεν, Παναγιώτατε, διότι δὲν ἔχομεν ἀνάγκη
οὐδενός, οὔτε ἐζητήσαμεν οὔτε θὰ καταδεχθῶμεν
νὰ ἐπαιτήσωμεν ποτε, οὔτε παρὰ τῆς τοῦ Χριστοῦ Μ.
Ἐκκλησίας οὔτε παρ' ἄλλης τινός πηγῆς οὐδὲ ὁβολόν
διὰ τὰς Σχολὰς καὶ Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὁρθόδοξος Ἑλ-
λην τῆς ἡμ. Κοινότητος καὶ πιστὸς ὑπῆκοος τῆς κρη-
ταιᾶς Αὐτοκρατορίας, ὁ Μιχαλάκη Τσίρλη ἐφέντης, δι'
ιδίῳ ἐξόδῳ, ἐκ βάρων ἀνήγειρε τὴν Ἐκκλησίαν τῆς
ἡμ. Κωμοπόλεως, μίαν τῶν μεγαλοπρεπεστέρων καθ'
ὅλην τὴν Μακεδονίαν· ἡ αἰμνηστος αὐτοῦ σύζυγος,
ιδίᾳ αὐτῆς δαπάνῃ, ἔκτισε καὶ θὰ συντηρῇ εἰς αἰῶνα
τὸν ἅπαντα ἑλληνικὸν παρθεναγωγεῖον, τῇ γενναίᾳ δὲ
συνδρομῇ ἐκείνων καὶ τῶν πολιτῶν ἀνηγέρθη τὸ ἡμέ-
τερον ἀρρεναγωγεῖον ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξωθεν συνδρομῆς.
Ἐξοδεύομεν ἐτησίως ὑπὲρ τὰς τριακοσίας (300) ὀθωμ.
λίρας διὰ τὰς ὀρθόδοξους ἑλληνικὰς σχολὰς, τῇ συνδρο-
μῇ τῶν γενναίων καὶ φιλογενεστῶτων συμπολιτῶν μας,
οὐδέποτε δὲ εὐρέθημεν εἰς τὴν ἀνάγκην οὔτε θὰ εὐρεθῶ-
μέν ποτε νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὴν συνδρομὴν συλλόγων,
προπαγανδῶν ἢ καὶ τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας·
ἐνῷ πάντες, οἱ εὐχάριστοι μισθωτοὶ ρωμουνίζοντες,
χωρὶς νὰ προσφέρωσιν οὐδὲ ὁβολόν πρὸς συντήρησιν τοῦ
πλᾶτωνικοῦ ρωμουνισμοῦ, προσποιοῦνται ὅτι ρωμουνί-
ζωσιν ὅπως συντηρῶνται, μὴ ἔχοντες ἄλλον πόρον ζωῆς,
ἐκ τοῦ ἀφθόνως, ἀλλὰ καὶ ἀσκόπως, ρέοντος ρωμου-
νοῦ χρυσοῦ.

Διὰ ταῦτα, Παναγιώτατε, ἐὰν φείδησθε τῆς
ζωῆς καὶ τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν τῶν πνευματικῶν
τέκνων Σας, ἐν τῇ εὐθυκρίστῃ Ὑμῶν, μετὰ τῆς Ἀγίας
καὶ Ἱερᾶς Συνόδου σκεψάμενοι εὐθαρσῶς, μὴ θελήσητε,
πρὸς Θεοῦ, νὰ ἐνδώτητε εἰς τὰς ἀδίκους ἀξιώσεις τῶν
ἡμ. ἐχθρῶν, ἐπιδιωκόντων τὴν στρέβλωσιν καὶ τὸν
καταναγκασμὸν τῆς ἡμ. ἐθνικῆς συνειδήσεως. Συνεί-
δησιν ἀκραφνῇ ἔχοντες τῆς ἡμ. φυλῆς, οὐδέποτε θὰ
ἀπεμπολήσωμεν τὰ ἱερά ἡμῶν συνειδητήματα οὐδὲ φο-
βούμεθα ἄλλον τινὰ ἐν τῷ κόσμῳ παρὰ τὸν Θεόν.
Ἐὰν δέ, ὃ μὴ γένοιτο, πεισθῇ ἡ Ὑμετέρη Παναγιότης
καὶ ἡ περὶ αὐτὴν σεπτὴ χορεία τῶν ἁγίων Ἀρχιερέων
νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν εἰς τὰς Ἐκκλησίας καὶ Σχολὰς ἡμῶν
εἰσαγωγὴν τῆς ρωμουνικῆς γλώσσης, ἣν ἀποτροπια-
ζόμεθα ὡς ξένην ἄγνωστον καὶ ἀσύμφωνον πρὸς τὰς
ἐθνικὰς ἡμῶν παραδόσεις, φρικτὸν εἰπεῖν, Παναγιώτα-
τε, ἐπιτρέψατε ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ ἡμῶν νὰ εἴπωμεν
προκειμένου νὰ ἀπολέσωμεν τὴν γλυκεῖαν καὶ θεσπέ-
σιον ἡμῶν γλῶσσαν, θὰ προτιμήσωμεν νὰ προσαρη-
θῶμεν εἰς ἄλλην τινὰ Ἐκκλησίαν ἢ, τὸ πολὺ, νὰ πέσω-
μεν θύμα πάντες εἰς τὸ κατώφλιον τῶν Ἐκκλησιῶν

καὶ Σχολῶν ἡμῶν, διότι «μητρός τε καὶ πατρός καὶ
τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτερον ἐστὶν ἡ πα-
τρίς καὶ σεμνότερον καὶ ἀγιώτερον καὶ ἐν μείζονι
μοίρᾳ καὶ παρὰ θεοῖς καὶ παρ' ἀνθρώποις τοῖς νοῦν
ἔχουσιν».

Ἐν Νεβέσκη τῇ 25 Μαρτίου 1907ον.

Ἡ ἀναφορὰ αὕτη ὑπογράφεται παρὰ ἑκατὸν
ὀγδοήκοντα ἐξ Ἑλληνοβλάχων οἰκογενειάρχων.

Z'.

**Τῶν Ἑλληνοβλάχων κατοίκων τῆς πόλεως
Σερβίων τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως
Σερβίων καὶ Κοζάνης.**

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Οἱ εὐσεβῶς ὑποφαινόμενοι κάτοικοι τῆς πόλεως
Σερβίων, πιστοὶ ὑπῆκοοι τῆς Α. Α. Μεγαλειότητος τοῦ
σεπτοῦ ἡμῶν Ἀνακτοῦ Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν
αὐθέντου ἡμῶν καὶ τέκνα γνήσια καὶ ἀφωσιωμένα τῆς
Μητρὸς Μεγάλῃς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, οτερρῶς
ἐχόμενοι τῶν πατρίων καὶ, πιστῶς καὶ ἀκραδάντως, τῷ
Οἰκουμένικῳ Πατριαρχεῖῳ προσκείμενοι, δηλοῦμεν διὰ
τῆς παρούσης ταπεινῆς ἡμῶν ἀναφορᾶς, ὅτι ἡμεν, ἐ-
σμὲν καὶ ἐσόμεθα Ἕλληνες γνήσιοι, οὐδὲν διαφέροντες
τῶν συνοίκων ἡμῶν Ἑλληνοφόνων τὸ τε αἶσθημα καὶ
τοὺς πόθους ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἐὰν δέ, ἐκτὸς τῆς καθαρᾶς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἣ
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ σχολείῳ καὶ τῇ διεξαγωγῇ
τοῦ ἐμπορίου ἡμῶν χρῶμεθα, ἐστὶν ὅτε μεταχειρίζομε-
θα καὶ παρεφθαρμένον γλωσσικὸν ἰδίωμα ἀνάμικτον
ἐξ ἑλληνικῶν καὶ διεφθαρμένων ἄλλων λέξεων καὶ φρά-
σεων, τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἀποτελέσῃ ἔστω καὶ ἐλά-
χιστον δείγμα ἄλλης ἐθνικότητος ἐκτὸς τῆς ἑλληνι-
κῆς. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι οἱ προπαγανδισταὶ Ρω-
μουνοὶ, γινώσκοντες τὰ ἀκραφνῇ πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκ-
κλησίαν αἰσθητήματα ἡμῶν οὐδέποτε ἐτόλμησαν ἐναείση-
γῆσθαι ἡμῖν τοὺς παραλογισμοὺς αὐτῶν. Ἀλλ' ἐπει-
δὴ ἡκούσαμεν ἐσχάτως ὅτι καὶ σφραγίδας φαντασιω-
δῶν Ρωμουνικῶν κοινοτήτων παρήγγειλαν οὗτοι, μετα-
ξὺ τῶν ὁποίων μνεία γίνεται καὶ περὶ κοινότητος «Σέρ-
φιτς», (Σερβίων), διὰ τοῦτο καθῆκον ἡμῶν θεωροῦμεν
ἵνα, ἐντόνως διαμαρτυρόμενοι κατὰ τῆς τοιαύτης τυχόν
τερατῶδους τῶν προπαγανδιστῶν, διακηρύξωμεν στεν-
τορείως ὅτι πατροπαράδοτως ἀπ' αἰῶνων ἐσμέν Ὁρ-
θόδοξοι Ἕλληνες ἀφωσιωμένοι ἀκραδάντως τῷ Οἰκου-
μένικῳ Πατριαρχεῖῳ καὶ τῇ φιλοστοργωτάτῃ ἡμῶν Μη-
τρὶ Μεγάλῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, τῇ γαλουχησάσῃ

ἡμᾶς διὰ τῶν θείων ναμάτων τῆς ἀνωμότητος ἡμῶν ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ἐμπνευσμένη τὴν μητρικωτάτην στοργήν, ἀφ' ἧς οὐδεὶς οὐδέποτε ἀποχωρήσει ἡμᾶς εἰμὴ μόνον ὁ θάνατος· ἀρρήκτως δὲ συνηνωμένοι καὶ ἐν ὅλῳ καὶ μόνον ἐν, ἐν κοιναῖς παραδόσεσι καὶ ἐθίμοις, μετὰ τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων ἀδελφῶν ἡμῶν ἀποτελοῦντες, πανηγυρικῶς διακηρύττομεν τὴν τοιαύτην ἀδικασπαστον ἡμῶν ταυτότητα ἐν πᾶσι καὶ θερμῶς πρὸς κλοῦμεν τὴν Ὑμετέρην Θειοτάτην προσκυνητὴν ἡμῖν Παναγιότητα ἵνα ἡ αἵτησις ἡμῶν αὕτη καὶ ἡ διαμχρτυρία ληφθῶσιν ὑπὸ σπουδαίων ἐποψιν.

Ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν ἐπικαλούμενοι τὰς θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Ἐν Σεβρίοις τῇ 30ῇ Μαρτίου 1907.

Τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης προσκυνητῆς ἡμῖν Παναγιότητος ὑποκλινεῖς θεράποντες.

Τὴν ἀναφορὰν ταύτην ὑπογράφουσιν 133 οἰχογενεῖάρχαι.

Συναφῆς πρὸς τὰς ἀνωτέρω ἀναφορὰς εἶναι καὶ ἡ παρατιθεμένη ἐκθεσις τοῦ Μητροπολίτου καὶ τῆς Δημογεροντίας καὶ Ἐφοροεπιτροπῆς Παραμυθίας.

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Μετὰ πολλῆς τῆς ἐπιστασίας καὶ ἐξαιρετικοῦ τοῦ ἐνδιεφέροντος, ἀνεγνώσθη, ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μητροπόλεως, ἡ πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ ἐγκύκλιος,¹ ἐνώπιον τοῦ δημογεροντιακοῦ καὶ ἐφορειικοῦ σωματοῦ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ μητροπολίτου ἡμῶν κ. Ἱεροθέου, καὶ γραμματεῦντος τοῦ διευθυντοῦ τῶν σχολῶν ἡμῶν Ἰωάννου Δ. Λιάπη· θάμβος δὲ καὶ ἔκστασις κατέλαβεν ἡμᾶς, διότι καὶ ἐνταῦθα γίνεται λόγος περὶ ρωμουνικοῦ ζητήματος εἰς τὴν εὐκνδρόν μας τούτέστιν Ἡπειρον, τὴν τρυφερὰν ταύτην καὶ ἀλώβητον παρθένον, τὴν διὰ μέσου τοσούτων αἰώνων συγκρατήσασαν τὰ ἥθη τῶν πατέρων αὐτῆς, τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη, τὴν χριστιανικὴν πίστιν, τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσον, ἃν καὶ ἀπειράριθμοι ἦσαν οἱ δορυκτῆρες ταύτης. Ἀποροῦμεν, Παναγιώτατε Δέσποτα, καὶ ἐξιστάμεθα ἐπὶ τῇ ὑπάρξει, καὶ τὴν σήμερον ἔτι, ἀνθρώπων βουλομένων νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἑλληνικὴν αὐτῶν κατγωγήν, καὶ ἐγκολπουμένων τὸν ρωμουνισμόν! Ἐγκαυχώμεθα δὲ, διότι ἀνήκομεν εἰς τὸ εὐγενέστερον

τῶν ἐθνῶν, τούτέστι τὸ ἑλληνικόν, ὅπερ ὡς κοιτὶς τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἐδίδαξε καὶ ἐφώτισε τὴν ἀνθρωπότητα σύμπασαν, τοὺς μεγάλους καὶ ἰσχυροὺς τῆς σήμερον, οἵτινες ἀπχθῶς θεῶνται τὴν χλεπὴν καὶ κρίσιμον θέσιν, ἣν διατρέχει ἡ τε βυζαντινὴ ἡμῶν Ἐκκλησία καὶ τὸ Γένος σύμπαν.

Γηθόσυνοι ὡσχύτως κατείδομεν, τὴν δικαιοτάτην ἐμμονὴν τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, εἰς τὸ περὶ ἀνχγνώρισεως ρωμουνικῶν κοινοτήτων, ἀπὸ αἰώνων ἐν ἀδιασπάστῳ ἐνότητι διαβιούντων, ζήτημα, ὅπερ ἀναμνηρῆστος ἔσται ἡ δημιουργία φυλετικῶν διακρίσεων, θιγούσων μὲν τὸ κανονικόν ἐκκλησιαστικόν διοικητικόν σύστημα, ἐνσπειρουσῶν δὲ τὴν ἔριν, τὸ μῖσος, τὴν ἔχθραν καὶ τὴν διαπάλην· φρίττομεν διὰ τὴν οἰκτρὰν κατάστασιν εἰς ἣν περιῆλθον οἱ ἄνθρωποι οὗτοι οἱ ἐπιλεγόμενοι ρωμουνίζοντες! (οὗς εὐτυχῶς ἐνταῦθα δὲν γνωρίζομεν), οἵτινες ἀμείλικτοι πολέμιοι εἶναι καὶ τοῦ Γένους καὶ τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις δικαίως βδελύττεται τοὺς ἐκ φρικώδους ρωμουνικοῦ χρυσοῦ μεμολυσμένους. Θεωροῦμεν ἐπίσης ἀπαράβατον ἡμῶν καθήκον, ὅπως εἰς ἀπάντησιν γνωρίσωμεν τῇ Ὑμετέρᾳ Θειοτάτῃ Παναγιότητι καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν Ἀγίᾳ καὶ Ἱερᾷ ἡμῶν Συνόδῳ, ὅτι ἐν ἀπάσῃ τῇ ἐπαρχίᾳ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου οὐδεὶς ρωμουνίζων ὑπάρχει· πεποιθήμεν δὲ, ὅτι καὶ τοὺς τυχόν ἀλλαχόσε ἀποσκιρτήσαντας ἀδελφοὺς ἡμῶν, οὐδὲν θέλει ἰσχύσει, ὅπως, ὠρίσμένως, παρελκύσῃ τούτους, ἀλλ' ὅτι οὗτοι, ὠριμώτερον καὶ βαθύτερον σκεπτόμενοι, θέλουσι προσέλθῃ, μετὰ μείζονος καὶ ἀκμαιοτέρας ζήσεως, εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις ἀνοικταῖς ἀγκάλαις καὶ μετ' εὐφροσύνης οὐ τῆς τυχοῦσης θέλει τούτους δεχθῇ. Καὶ οὕτως, ἐλεύσεθ' ἡμεῖς, καθ' ὃ ὡς πομφόλυγες θέλουσι διαρραγῇ καὶ ὡς καπνὸς διαλυθῇ αἱ προπαγανδικαὶ ἐνέργειαι τῶν Ρωμούνων, οἵτινες διὰ τοῦ χρυσίου ὅπερ βανδαλικῶς κατεκράτησαν ἐκ τῶν ἐκείσε ἱερῶν ἡμῶν κτημάτων, πειρῶνται νὰ διχασλεύσωσι τὰ θεμέλια τῆς ἀγίας ἡμῶν πίστεως, ἥτις «ἀγάπη» ἐστί· οὕτω δὲ θέλει ἡλίου φκινότερον καταδειχθῇ, ὅτι οὐδὲν ἰσχύσει ὅπως ἀποσπάτηται τὰ φιλόστοργα τέκνα ἀπὸ τῆς σεβασμίας αὐτῶν Μητρὸς. Λυπούμεθα καὶ θλιβόμεθα διὰ τὴν στενόχωρον θέσιν εἰς ἣν ἡ Μητὴρ ἡμῶν Ἐκκλησία εὐρίσκεται, ἐν ἐλπίδι ὅμως καὶ πεποιθήσει ἔχομεν, ὅτι, ἐπὶ τῆς πκτηρχείας τοῦ λοφιλήτου ἡμῶν Πκτηρίρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', ἡ Ἐκκλησία θέλει ἐμμένῃ πιστῶς προμαχοῦσα ὑπὲρ τῶν ἀπρχαγράπτων καὶ ἀδικασλεύτων αὐτῆς δικαίων.

Ἐν τέλει δεόμεθα ἵνα ὁ Κύριος σώζῃ καὶ σκέπῃ

(1) «Πρὸς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Ἡπείρῳ Ἀρχιερεῖς καὶ πρὸς τὸ ποίμνιον αὐτῶν», ἡ δημοσιευθεῖσα ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 45 φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τῆς 13. Ἀπριλίου 1907.

πάντας τοὺς εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μητρὸς ἡμῶν Ἐκκλησίης ἐμμένοντας, τοὺς στερεῶς περιφρουροῦντας τὰ κεκτημένα καὶ ἀποκρούοντας πᾶσαν τῶν ἐναντίων σαγήνην καὶ ἐπιβουλὴν, ἐνισχύη πάντας ἡμᾶς εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον τῆς πίστεως καὶ τοῦ Γένους ἀγῶνα, ἐπιδαψιλεύη δὲ τῇ Ὑμ. Θειοτάτῃ Πανηγιότητι καὶ τῇ περὶ Αὐτὴν Ἀγίᾳ καὶ Ἱερᾷ ἡμῖν Συνόδῳ, πρὸς δόξαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, βίον πνύοντι καὶ μακροζώνῃ.

Τῆς Ὑμ. Θειοτάτης Πανηγιότητος τέχνη πειθήνια
Ἐν τῇ ἱερᾷ μητροπόλει Περικλυσίας τῇ 12 Μαρτίου 1907.

Ἦ. Π. + Ὁ Παραμυθίας, Φιλιππῶν καὶ Γηρουηρίου
ΙΕΡΟΘΕΟΣ

Τ. Σ.

Ἐπὶ ταῖς ἀπογραφὰς καὶ αἱ σφραγίδες τῆς δημογεροντίας καὶ τῆς ἐφορευτικῆς.

Ἐν ἰδίῳ παραρτήματι δημοσιευθήσεται διεξοδικὴ ἔκθεσις τοῦ πανιερ. Μητροπολίτου Καστορίας κ. Γερμανοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος.—Τῆς συνοδικῆς συνεδρίας τῆς τρίτης μετέσχε καὶ ὁ σεβ. μητροπολίτης Τιβερίουπόλεως καὶ Στρωμνίτζης κ. Γρηγόριος, ὃν προσεφώνησεν ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης, καὶ ὃς ἀπάντησε τὰ δέοντα. — Περὶ τοῦ ἀποχωρήσαντος ἐκ τῆς ἱερᾶς Συνόδου πανιερ. μητροπολίτου Σισανίου κ. Σεραφεῖμ ἡ Α. Θ. Π. ἠγγεῖλε μὲν ὅτι ἀποχωρεῖ οὗτος ἐκπληρώσας τὰ συνοδικὰ αὐτοῦ καθήκοντα μετὰ παραδειγματικῆς ἀκριβείας, πειραθεὶς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς αὐτοῦ, πάντοτε συμφώνως τῷ χαρακτῆρι καὶ ταῖς ἀρχαῖς αὐτοῦ, νὰ φαίνεται τὸ ἑφ' ἑαυτῷ συμβάλλον εἰς τὴν καλὴν διεξαγωγὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν ὑποθέσεων, ἐξέφρασε δ' ἐγκαρδίους εὐχαριστίας τῷ ἀποχωροῦντι ἀδελφῷ διὰ τὴν τοιαύτην αὐτοῦ συμβολὴν, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως εἰ δυνατόν παραμείνῃ πλείοτερον ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ συνεργαζόμενος, ὅπερ ὅμως ὁ νόμος κωλύει. — Ἐπὶ τούτοις παρατηρήσαντος τοῦ σεβ. μητροπολίτου Πελαγονίας ὅτι ἡ πόθος οὗτος τῆς Α. Θ. Π. δυνατόν ἐν μέρει νὰ ικανοποιηθῇ ἐὰν ἐπιτραπῇ τῷ μητροπολίτῃ Σισανίου νὰ

παρεδρεύῃ ἐν τῇ ἱερᾷ Συνόδῳ μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ ἀντικαθιστῶντος αὐτὸν σεβ. μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης, ἡ Α. Θ. Π. ἐδῆλωσεν ὅτι, ἐὰν ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἐγκρίνῃ τοῦτο, οὐδὲν ἔχει ν' ἀντεῖπῃ, ἐνεκρίθη δὲ συνοδικῶς ὅπως ἐξακολουθήσῃ παραμένων ὡς μέλος τῆς ἱερᾶς Συνόδου μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης ὁ μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης, ἀποφασισθέντος ἅμα ἵνα προσκληθῇ ἀμέσως εἰς τὴν τῆς ἱερᾶς Συνόδου συνεδρίαν, ὃ καὶ ἐγένετο.

Κανονικαὶ ψῆφοι.—Χθὲς ἡ ἱερὰ Σύνοδος εἰς ἐκλογὴν προβάσα μητροπολίτου Δεβρῶν καὶ Βελισσοῦ, ἀντὶ τοῦ πρό τινος ὑποβαλόντος παραίτησιν πανιερ. κ. Πολυκάρπου Θεολογίδου, ἐκ τῶν τριῶν τεθέντων ὑποψηφίων θεοφίλ. ἐπισκόπων Πολυανῆς κ. Παρθενίου καὶ Εἰρηνουπόλεως κ. Ἀρσενίου καὶ τοῦ πανοσ. ἀρχιμ. κ. Δαμασκηνοῦ Μοσχοπούλου, προέκρινε τὸν πρῶτον.

Ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς.—Ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Πετροπόλεως καὶ πρόεδρος τῆς ἀγιωτάτης διοικούσης ρωσικῆς Συνόδου κ. Ἀντώνιος ἐπεμψεν ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς συγχαρητικὸν γράμμα τῷ παναγιωτάτῳ οἰκουμενικῷ πατριάρχῃ, ὅπερ ἐκδόσομεν ἐν τῷ προσεχεῖ τεύχει. Ἐγγράφως ἐπίσης συνεχάρησαν τῇ Α. Θ. Π. οἱ πανιερ. ἀρχιεπίσκοποι Σιναίου, Φιλαδελφείας καὶ Διοκλασσαρείας, ὁ πανιερ. μητροπολίτης Χαλεπίου κ. Νεκτάριος, οἱ προϊστάμενοι τῶν ἐλληνικῶν κοινοτήτων Βενετίας, Παρισίων, Ἀμβέρσης, καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς τῶν ἐλλήνων ἀπὸ κοινοῦ μετὰ ἑκατὸν εἴκοσι δύο βουλευτῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν τῶν ἀντιπολιτευομένων ἐν τῇ Βουλῇ ὁμάδων. — Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ προστιθέμεθα σήμερον τὸ παραρρὺν ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου ὅτι κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἀναστάσεως ἀνέγνω γερμανιστὶ τὸ Εὐαγγέλιον ὁ σεβ. μητροπολίτης Γρεβενῶν.

Κανονικὴ ἄδεια. Χρησιμοποιοῦντες τὴν χορηγηθεῖσαν αὐτοῖς συνοδικῶς κανονικὴν ἄδειαν, ἀφίκοντο τὴν τρίτην εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Διδυμοτείχου κ. Φιλάρτος καὶ ὁ θεοφίλ. ἐπίσκοπος Μυριοφύτου καὶ Περιστάσεως κ. Σμάραγδος.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια.—Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς «Ἐκκλησιαστ. Ἀληθείας» διωρίσθη κατὰ τὴν συνοδικὴν τῆς τρίτης συνεδρίαν ὁ ἐκ τῶν νέων σεβασμ. συνοδικῶν μητροπολίτης Τιβερίουπόλεως καὶ Στρωμνίτζης κ. Γρηγόριος.

Μοναστηριακὴ Ἐπιτροπή.— Πρόεδρος τῆς Μοναστηριακῆς Ἐπιτροπῆς, ἀντὶ τοῦ πανιερ. μητροπολίτου Κολωνίας κ. Πολυκάρπου, διωρίσθη συνοδικῶς ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Γρεβενῶν κ. Ἀγαθάγγελος.

Ἀγίασμα ἁγίου Θεράποντος.— Τὰ καθήκοντα προέδρου τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Ἀγιάσματος τοῦ ἁγίου Θεράποντος συνοδικῶς ἀνετέθησαν τῷ σεβ. μητροπολίτῃ Στρωμνίτζης, ἀντικαταστήσαντι τὸν τέως τοιοῦτον πανιερ. μητροπολίτην Μεθύμνης κ. Στέφανον.

Ἀρχιγένεια Ἐκπαιδευτήρια.— Πρόεδρος τῆς ἐφορίας τῶν ἐκπαιδευτηρίων Ἀρχιγενεῖων διωρίσθη συνοδικῶς ὁ σεβασμ. μητροπολίτης Στρωμνίτζης κ. Γρηγόριος, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ τέως τοιοῦτου πανιερ. μητροπολίτου Σηλυβρίας κ. Διονυσίου.

Ἐπισκέψεις.— Σήμερον, πρὸ μεσημβρίας, ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχην ὁ ἐξ. πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας παρὰ τῇ Ὑ. Πύλῃ κ. Γ. Νενάδοβιτς—τῇ τετάρτῃ δὲ ὁ ἐνδοξ. Ἀλεξ. Γάγκος ἐφέντης ἀντιπρόσωπος τῆς ἡγεμονίας Σάμου.

Μουσικὸς Σύλλογος.— Προχθὲς, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου, συνεκροτήθη ἡ ἐκλογικὴ συνεδρία τοῦ Συλλόγου, παρόντων ἐξήκοντα τεσσάρων μελῶν. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ νέου κανονισμοῦ, ἐξελέγησαν μέλη ἐπιτροπῆς ἐξελεγχούσης τὴν ἐννεαετὴ ταμειακὴν τοῦ Συλλόγου διαχείρισιν οἱ κκ. Κ. Ζαχαριάδης, καθηγητὴς τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς, Β. Κ. Πανοικίδης, δικηγόρος, Ρίζος Γεωργιάδης, διδάσκαλος, Ἰ. Ἀσπριώτης καὶ Κ. Σαραφιανός, πατριαρχικοὶ ὑπάλληλοι. Μέλη δὲ τοῦ προεδρείου οἱ κκ. Μάρκος Βασιλείου ἀντιπρόεδρος, Γ. Παχτίκος γενικὸς γραμματεὺς, Ρίζος Γεωργιάδης εἰδικὸς, Χρῆστος Παλαιῶάννου ταμίας, Γ. Βινάκης, Δ. Βουτσινᾶς, Δ. Βαλαβάνης, Μ. Μουρκίδης καὶ Σ. Ζεμπουλίδης σύμβουλοι. Εὐχόμεθα νὰ διατηρηθῇ ἀμείωτος ὁ κατὰ τοὺς δύο τελευταίους μῆνας ἐπιδειχθεὶς θερμὸς ζῆλος τῶν ἱεροψαλτῶν, ἐπ' ἀγαθῷ αὐτῶν τούτων καὶ τῆς ἱερᾶς ἡμῶν μουσικῆς, ὑπὲρ ἧς τοσαύτην ἡ Α. Θ. Π. στοργὴν ἐπιδείκνυται.

Εὐσεβεῖς πράξεις.— Ἀνγγεῖλαντες ἐν προηγούμενῳ φύλλῳ τὰς ἐκ τε τῆς πόλεως Νικομηδείας καὶ ἐκ Μεσσηνίου (Ἀδὰ Πιζάρ) τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας

συνδρομὰς τὰς εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ἀποσταλίσκας ὑπὲρ τῶν ἐξ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας καὶ Βουλγαρίας προσφύγων, σημειοῦμεν νῦν ὅτι αὗται συνεποσώθησαν ἐν ὧν εἰς 4382 γρόσια. Τούτων δὲ τὰ μείζονα ποσὰ συνεισήνεγκον ἐν **Νικομηδείᾳ** μὲν οἱ κκ. Ὑῖοι Ἀνδρέου Πατριάρχου καὶ Ν. Σουρλάγκης ἀνὰ 540, Ν. Κοτσάμάνογλους 120, Ἀθ. Κωνσταντινίδης, Ἰω. Βουλζᾶς καὶ Π. Σταματιάδης ἀνὰ 108 καὶ Ἀριστ. Ν. Ἀγγελῆς 95. Ἀνωνύμως δὲ προσηνήχθησαν 1080—ἐν δὲ **Ἀδὰ-Πιζάρ** οἱ κκ. Ἀνκνίς Κιλίτσογλους καὶ τὶς ἀνωνύμως ἀνὰ 500, Ἀπόστ. Ἀένκλης 160, Α. Βλάχος, Α. Μιχαηλίδης, Ι. Εὐμορφόπουλος, Μ. Κρμίτσος, Π. Κιουλπαπᾶς, Χ. Μαρδιτζόπουλος καὶ Τακβὺρ Ἀδζιζιάν ἀνὰ 108 γρόσια.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΜΑΡΑΣΛΗΣ

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἀγγελίαν θλιβερωτάτην διεβίβασεν ἐξ Ὁδησσὸς τὸ τηλεγραφικὸν καλῶδιον εἰς τὴν Α. Θ. Π., τὸν θάνατον τοῦ ἐπιφανοῦς εὐεργέτου τῆς πατρίδος καὶ κατὰ Χριστὸν παιδεύσεως **Γρηγορίου Μαρασλῆ**. Ζήσας ὁ ἀείμνηστος ἐβδομήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη ἐν Ὁδησσῷ, ἐνθα ἐγεννήθη, ὑπῆρξε πολίτης μὲν αὐτῆς ἐπιφανέστατος, Ἕλληνα δὲ τὸ φρόνημα θαυμασιώτατος, καὶ υἱὸς τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τιμιώτατος. Ἐτίμησε τὴν πόλιν, εἰς ἣν ἐγεννήθη, ἐτίμησε τὸ ἔθνος, εἰς ὃ ἀνῆκεν, ὑπηρέτησε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ πίστει τῶν πατέρων αὐτοῦ, χορηγήσας ἄμφω καὶ σκεύη εἰς ἱερῶς ναοὺς καὶ συνδρομὰς εἰς νοσοκομεῖα καὶ φιλανθρωπικὰ καθιδρύματα, ὑποστηρίξας σχολεῖα καὶ ἐπιστημονικὰ καταστήματα, καὶ ἰδρύσας τὴν «Βιβλιοθήκην Μαρασλῆ» πρὸς διάδοσιν εἰς τοὺς Ἕλληνας λογίους τῶν δοκίμων ἔργων διαπρεπῶν τῆς Ἑσπερίας σοφῶν, μεταφραζομένων ἑλληνιστί. Πένθος ἄγουσιν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Γρηγορίου Μαρασλῆ ἑλληνικά τε καὶ ρωσσικά κοινωφελῆ καθιδρύματα καὶ τὸ πένθος συμμερίζεται αἱ ἐν Ρωσσίᾳ καὶ ἐν τῷ ἑλληνικῷ βασιλείῳ ἄρχαι, ἱεραὶ καὶ κοσμηκαί, καὶ τὸ ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς Α. Α. Μ. τοῦ σουλτάνου ὀρθόδοξον ἑλληνικὸν ἔθνος σύμπαν· καὶ θλίβεται δικαίως, ὅτι πολὺ σπανίως βλέπομεν ἐπιζῶντας υἱοὺς καὶ διαδόχους τῶν ἀρετῶν τῶν πρὸς Κύριον μεταστάντων κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη μεγάλων τοῦ Γένους εὐεργετῶν. Προχθὲς ἐπισήμως ὁ παναγιώτατος οἰκουμενικὸς πατριάρχης, συλλυπηθεὶς τηλεγραφικῶς τῇ συζύγῳ τοῦ μεταστάντος ἡῤατο θερμῶς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ψήφισμα δὲ ἐκδόησιν τὴν θλίψιν αὐτῆς ἐξέδωκεν ἡ ἐφορία τῆς ἐν Φαναρίῳ πατριαρχικῆς ἀστικῆς Σχολῆς Μαρασλῆ, ἥτις εἰς αὐτὸν ὀφείλει τὸ οἰκοδόμημα τὸ στεγάζον ἑκατοντάδας φιλομαθῶν παιδῶν. Ἡ ἱστορία τῆς παρ' ἡμῖν φιλανθρωπικῆς ἐργασίας καὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν ἐπιφανῇ ἐπιφυλάττει σελίδα διὰ τὸν πρώην δὴ ἄρχον Ὁδησσὸς καὶ ἰδρυτὴν τῆς φερωνύμου Βιβλιοθήκης τὸν μεγάλτιμον ἐκ Θράκης ὁμογενῆ Γρηγόριον Μαρασλῆν.

ΕΠΙΣΚΕΦΕΙΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ

Τῇ κυριακῇ, 29 λήξαντος, ἀπεδόθη εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῶν ἀνατολικῶν ἀρμενίων ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. ἡ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ ἁγίου καὶ Μ. Πάσχα γινομένη εἰς ἡμᾶς ἐπίσημος ἐπίσκεψις τοῦ μακαριωτάτου αὐτῶν πατριάρχου κ. Μαλαχίου Ὁρμανιάν. Τῇ Α. Θ. Π. συνώδευον οἱ σεβασμ. μητροπολίται Κυζίκου, Ἰκονίου καὶ Χίου, οἱ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Δ. Ἐθν. Μ. Συμβουλίου κ. Στ. Ἀλ. Καραθεοδωρῆ καὶ Κ. Σπαθάρης καὶ ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων τῆς ἀστικῆς σχολῆς Μαρσαλῆ κ. Θεοδ. Θεοδοσιάδης. Τὴν Α. Θ. Π. προϋπήντησαν, ἐν τῇ εἰσόδῳ τοῦ ἐν Κοντοσκαλίῳ πατριαρχικοῦ οἴκου τῶν ἀρμενίων, δύο ἐπίσκοποι καὶ τρία μέλη τοῦ λαϊκοῦ ἀρμενικοῦ Συμβουλίου καὶ τινες τῶν ἀρμενίων λογάδων, ἐπὶ δὲ τῆς μεγάλης κλίμακος ὑπήντησεν ὁ μακαριώτατος πατριάρχης κ. Μ. Ὁρμανιάν, μεθ' οὗ ἡ Α. Θ. Π. συνωμίλησαν ἐπὶ βραχὺ τουρκιστὶ, συστήσαντες ἀλλήλοις προηγουμένως τὰ μέλη τῆς συνοδίας αὐτῶν.

Ἐν τῷ ἀρμενικῷ ναῷ, ἐν ᾧ πλῆθος εὐσεβῶν ἰρμενίων τε καὶ ἐλλήνων παρίστατο, ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τὴν ἐν τῷ ἱερῷ βήματι σὺν τοῖς σεβασμ. συνοδικοῖς εἰσοδὸν καὶ τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἐν αὐτῷ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἀπέτεινε πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἀρμενίους τὴν προσφώνησιν ἣν ἐκδίδομεν κατόπιν τῆς ἐν τῷ πατριαρχικῷ ναῷ γενομένης ὑπὸ τοῦ μακαριωτάτου κ. Ὁρμανιάν—ὁ δὲ σεβ. μητροπολίτης Ἰκονίου κ. Ἀθανάσιος, ἀξιώσει τῆς Α. Θ. Π. ὡμίλησε τουρκιστὶ προσφυῶς καὶ ἐν γλώσσῃ καθαρευούσῃ πρὸς τὸ παριστάμενον εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα.

Ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τῆς ἐπισήμου συνοδίας μετέβησαν εἰς ἀντεπίσκεψιν καὶ τοῦ μακαριωτάτου πατριάρχου τῶν καθολικῶν ἀρμενίων κ. Σαμπαγιάν, ὑποδεξαμένου μετὰ πολλῶν ἐκδηλώσεων ἀγάπης καὶ τιμῆς τὸν παναγιώτατον οἰκουμένικόν πατριάρχην, ᾧ καὶ συνέστησε τοὺς ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ συνεντεύξει παρόντας πέντε αὐτοῦ ἐπισκόπους.

Α'.

Προσφώνησις τοῦ πατριάρχου τῶν ἀρμενίων

«Ἐγὼ εἰμι ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις», εἶπεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, παρηγορῶν τὰς ἀδελφὰς τοῦ Λαζάρου, ὅτε εὐρίσκετο πρὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ. Ἐν τούτοις οἱ μήπω τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ θεασάμενοι μετ' ἐνδοιασμοῦ ἠκροῶντο τοῦ λόγου τούτου. Ἡμεῖς δὲ ἤδη εἴμεθα εὐτυχέστεροι ἐκείνων, διότι γινώσκουμεν τὴν ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἠκούσαμεν περὶ αὐτῆς, πιστεύομεν δὲ καὶ παραδεχόμεθα αὐτὴν πληρέστατα. Πεποίθαμεν ἀδιστακτικῶς, ὅτι πάντοτε ὁ Χριστὸς ἐστὶν ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις.

Ἐν τῷ κόσμῳ τὸ σπουδαιότερον καὶ ωραιότερον πρᾶγμα εἶναι ἡ ὑπαρξίς. Ἐὰν ἐν τῇ ὑπάρξει ἡμῶν δὲν εὐρίσκετο ἡ ἐλπίς τῆς ζωῆς, θά ἤμεθα πάντοτε ἀπηλπισμένοι καὶ τεθλιμμένοι. Καθὼς ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως εἶναι ἡ μεγαλοπρεπέστερα ἡμέρα τῆς ἡμετέρας θρησκείας, οὕτω καὶ ἡ ἰδέα αὐτῆς ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς μεγίστην χάριν καὶ παραμυθίαν ζωοπάροχον. Ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ παρήγορος ἰδέα τῆς ζωῆς, τῆς πολιτείας, τῶν ἔργων καὶ τῶν προσπαθειῶν ἡμῶν. Ἡ ἀνάστασις κατὰ τὸ τέλος τῆς ζωῆς ἡμῶν προξενεῖ εἰς τὰς καρδίας εὐφροσύνην διὰ τῆς ἐλπίδος τῆς μελλούσης ἀναστάσεως τοῦ πνεύματος ἡμῶν. Τὰ κατὰ τὸ Πάσχα χρησιμοποιούμενα ὡς συμβολίζουσι τὴν ὑπὸ νεκρὸν περιβάλλον κεκαλυμμένην ζωὴν.

Ἀγαλλιασώμεθα καὶ εὐφρανθώμεν, ἀγαπητοί μου. Παρηγο-

ρηθέντες διὰ τῆς ἀναμνήσεως τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅς παρηγορήσωμεν ἀλλήλους διὰ τῆς ἀναγγελίας αὐτῆς. Αἱ Ἐκκλησίαι καὶ αἱ χριστιανικαὶ κοινότητες συγχαίρουσιν ἀλλήλας ἐκ μέσης καρδίας ἐπὶ τούτῳ. Ἐπομένως μετὰ πλήρους εὐλικρινείας καὶ καθαρᾶς καρδίας ὅς ἀναφωνήσωμεν πάντες Χριστὸς ἀνέστη.—Ἀληθῶς ἀνέστη.

Εὐχηθώμεν ὅπως αἱ Ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ διατελέσωσιν ἀκλόνητοι ἐν τῇ πίστει καὶ δοξασθῶσιν ἐν αὐτῇ. Ἰκετεύωμεν τὸν Ὑψιστον ὅπως ἐνισχύσῃ καὶ κραταίῳ τὸν χριστιανικὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν.

Εἴθε ὁ Ὑψιστος νὰ δωρῇται εὐδαιμονίαν καὶ μακρότητα ἡμερῶν εἰς τὸν παναγιώτατον ποιμενάρχην ὑμῶν.

Ἐν τέλει δεηθώμεν ὅπως ὁ Ὑψιστος μηκύνῃ τὴν πολύτιμον ζωὴν τῆς Α. Α. Μ. τοῦ φιλολάου ἡμῶν καὶ τρισεβάστου Ἀνακτος. Ἀμήν.

Β'.

Προσφώνησις τοῦ οἰκουμένικοῦ πατριάρχου

Ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα τέκνα τῆς ἐν Χριστῷ ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπὶ τῷ πανηγυρισμῷ τῶν μεγάλων ἐορτῶν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, ἥτοι τῆς ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἔθος ἀρχαῖον ἐκράτησε καὶ φιλάδελφον καὶ χριστιανικὸν συνάμα, ὅπως κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἀνταλλάσσεται μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν πατριαρχῶν καὶ ἐθνῶν ὁ ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸς διὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη... Ἡμέρα χαρᾶς, ἀναστάσεως ἡμέρα καὶ λαμπρυνθώμεν τῇ πανηγύρει καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα. Κατὰ τοιαύτας ἐπισήμους ἡμέρας ἀλληλοσπάζονται πάντες οἱ τὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστάντα προσκυνοῦντες, ἡ δὲ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ τὰ πρωτεῖα κρατοῦσα, ἀπονέμει τὸν ἀδελφικὸν ἀσπασμὸν πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀρμενικὴν Ἐκκλησίαν.

Συγχαίροντες πάντας ὑμᾶς, τὸν καλὸν ὑμῶν πατριάρχην μακαριώτατον κ. Μαλαχίαν Ὁρμανιάν καὶ τὸ ὑμέτερον ἔθνος, ἐπὶ τῇ ἀδελφικῇ συναντήσει καὶ τῷ ἀσπασμῷ διὰ τοῦ «Χριστὸς ἀνέστη», εὐχόμεθα εἰς τὸν πανάγαθον Θεὸν ὅπως περιέπῃ καὶ περιφρουρῇ τὴν Ἐκκλησίαν ὑμῶν ὑπὸ τὴν ποιμαντορικὴν αὐτοῦ σκιάν ἐν τῇ εὐαγγελικῇ διδασκαλίᾳ καὶ ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους ἀγάπῃ. Ἀλλὰ πλὴν τούτων ἐκ τῆς ἀγίας ἡμῶν θρησκείας ἐπιβάλλεται ἡμῖν καὶ ὑμῖν ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους. Τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐπιβάλλει εἰς πάντας τὴν ἀγάπην καὶ καθοδηγεῖ ἡμᾶς νὰ ἀγαπῶμεν τὸν πλησίον ἡμῶν, καὶ νὰ μὴ ἀποδίδωμεν κακὸν ἀντὶ καλοῦ ἀλλὰ πανταχοῦ καὶ πάντοτε ὦμεν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ, συνεργαζόμενοι καὶ συζῶντες ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ. Ἡ ἀγία ἡμῶν θρησκεία ἐπιβάλλει ἡμῖν ὡς καθήκον ἀπαραίτητον ἵνα ζῶμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ μετὰ πάντων τῶν συνοίκων ἡμῶν· οὕτω ζῶντες ἐφελεύομεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐνοίαν τοῦ φιλοδικαίου καὶ φιλολάου ἡμῶν ἀνακτος Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν αὐθέντου ἡμῶν, μὴ ἀμφιβάλλοντες ἀλλὰ καὶ πεποίθησιν ἔχοντες ὅτι ὁ φιλόλαος ἀναξ φιλοδίκαιος ὢν ἐπιθυμεῖ ὅπως συζῶμεν πάντοτε ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ, τοῦτο δὲ βλέπων καὶ εὐχαριστοῦμενος ἐν τῇ ἀγαθῇ Αὐτοῦ καρδίᾳ ἀπονέμει τὰς ἀπείρους Αὐτοῦ χάριτας ἀνευ διακρίσεως φυλῆς καὶ θρησκείας εἰς πάντας. Εὐχόμεθα οὖν ὑπὲρ υἱείας καὶ μακροημερεύσεως τοῦ οὕτω τὰς χάριτας Αὐτοῦ ἐν ἰσότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἀπονέμοντος εἰς τοὺς πιστοὺς Αὐτοῦ ὑπηκόους σουλτάνου καὶ αὐθέντου ἡμῶν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν.

Περαίνοντες, ἀγαπητὰ τέκνα, καὶ εὐχαριστοῦντες πάντας ὑμᾶς διὰ τὴν θερμὴν ὑποδοχὴν ἣν ἐποιήσατε ἐν ὀνόματι τοῦ ἐθνάρχου καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὑμῶν, παραδίδομεν τὸν λόγον τῷ πανιερωτάτῳ μητροπολίτῃ Ἰκονίου κ. Ἀθανασίῳ, οὗτινος τὴν γλώσσαν ἀντιλαμβάνεσθε κάλλιον τῆς ἡμετέρας.

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΑΝΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΧΥΤΡΙΑΔΩΝ ΕΝ ΚΥΠΡΩ

Τὰ κατὰ τὸν ἐπίσκοπον Δημητριάδην (829—903) γνωστὰ ἡμῖν τέως ἦσαν ἐκ μόνου τοῦ σπανιωτάτου βιβλίου τοῦ ἐπιγεγραμμένου Ἀκολουθία τῶν ὁσίων Ἀναστασίου, Χαρίτωνος, Αὐξεντίου καὶ Κενδέα, τοῦ ἀποστόλου καὶ εὐαγγελιστοῦ Λουκά, τοῦ ἁγίου **Δημητριάδου Κυθήνης** καὶ Κωνσταντίνου μάρτυρος, νῦν τὸ πρῶτον ἐκδοθεῖσαι σπουδῇ μὲν καὶ δαπάνῃ τοῦ μακαριωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου ἀρχιεπισκόπου πάσης Κύπρου κυρίου κυρίου Χρυσάνθου, δ' ἐπιστάσις δὲ τοῦ Κυπριακοῦ ἀρχιμανδρίτου, διορθωθείσαι τε ὡς οἷόν τε ὑπὸ τοῦ ἱεροδιακόνου Ἀνθίμου, τῶν Κυπρίων. ΑΨΘ Ἐνετίησιν 1779. Παρὰ Νικολάφ Γλυκεῖ τῷ ἐξ Ἰωαννίνων. Κεῖται δ' ἐν σελ. 100 κ. ἐ. ὁ **«βίος ἐν συντόμῳ»**. ἐν τῇ κοινῇ ὁμιλουμένη γλῶσσῃ συντεταγμένος.

Ὁ δὲ παλαιὸς βίος, ὁ τῷ τῇ ἐπιτομῇ ταύτῃ συντάξαντι προκείμενος, εὑρέθη πρὸ ἔτους ὑπὸ τοῦ κ. Ἑρρίκου Grégoire ἐν τῷ Σιναιτικῷ κώδικι 789 (τοῦ IB' αἰῶνος) καὶ ἑναγχος ὑπ' αὐτοῦ ἐξεδόθη ἐν τῷ Βυζαντικῷ περιοδικῷ συγγράμματι τοῦ φίλου καθηγητοῦ κ. Καρόλου Krumbacher, ἐν τόμῳ Ις' σ. 217-237.

Τῷ ἑλλογίμῳ ἐκδότῃ τὸ προκείμενον ἐμοῦ κριτικὸν παραχορήγημα εἰς τὸν βίον, ὅστις ἀφθονος τυγχάνει ἱστορικῶν καὶ τοπογραφικῶν εἰδήσεων πηγῇ, ἔστω μικρὸν δείγμα τῆς τιμῆς πολλῶν αὐτοῦ μόχθων, ἐφ' οἷς καθόλου **πᾶς ἐπιστήμων** ὀφείλει ἵνα εἰλικρινῶς συγχαρῇ τῷ μοχθήσαντι. **Τοὺς Ἕλληνας ἡμᾶς**, ἐπιστήμονάς τε καὶ ἄλλους, δικαίως θλίβει ἡ ἐν σελ. 216 φερομένη πικρά τοῦ κ. Grégoire παρατήρησις

«Il me reste . . . le devoir de remercier M. le professeur C. R. Gregory . . . , qui pendant les heures pénible de notre séjour commun au Θεοβάνιστον Όρος, n'hésita pas à m'offrir son concours pour copier et collationner ce texte et voulut bien consacrer à ces curae minores les loisirs que lui avaient créés la malveillance vexatoire de quelques πανοσιώτατοι!»

Ἡδύνατό τις ἵνα πολλὰ ἀντιπαρητήρησεν περὶ τῆς καταγγελίας ταύτης **τῆς βασιανιστικῆς κακῆς θελήσεως** τῶν πανοσιωτάτων τινῶν· ἐγὼ δὲ ἀπλῶς ἐρωτῶ· δὲν ἦτο δυνατόν ἵνα ἐξ ἐπιστημονικῆς διατριβῆς (καὶ ταύτης ἐν ἐπισημοτάτῳ βυζαντικῷ συγγράμματι κατακεχωρισμένης), ἥς τροφή ὑπῆρξεν ἡ ἐν ἱερωτάτῳ προσκυνήματι τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκ-

κλησίας ἐλευθερίως τοῖς ἄλλοδαποῖς χορηγηθεῖσα ξενίας, ἔλειπον ῥήματα δακέθυμα τοιαῦτα, παρελείποντο λόγοι ἀληθῶς vexatoires;

Σελ. 217,1: Βίος . . . Δημητριάδου ἐπισκόπου Χυτριάδων, μιᾶς τῶν ὑπὸ τὴν Κυπρίων νῆσον πόλεων.

Ἀντὶ τοῦ τὴν τὸ χειρόγραφον ἔχει τῶν ὁθεν γράφει «μιᾶς τῶν ὑπὸ [τὴν] τῶν Κυπρίων νῆσον πόλεων», ὃ καὶ παρὰ λαβεῖ πρὸς τὸ ἐν σελ. 232,532 «κατὰ τὴν τῶν Κυπρίων νῆσον». Εὐχερὴς δὲ τῷ ἀντιγραφῇ ἦτο ἡ πρὸ τοῦ τῶν παρὰ λειψίς τοῦ τὴν.

217,4: Ἡ πανουργός . . . μιᾶς θεότης καὶ δύναμις . . . , ἡ ἐκ πάντων ὁμοίως γινωσκομένη τε καὶ κηρυττομένη, ἐκ τε τῶν περὶ αὐτὴν ἰδιωμάτων καὶ τῶν **δευτέρων** ἐξ αὐτῆς **εἰληχόων τάξεων**, λέγω δὴ τῶν ἀγγελικῶν καὶ ὑπερκοσμίων δυνάμεων, τρίτην τε τὴν ἐν ἡμῖν ἐκ τῶν ὁρωμένων καὶ νοουμένων καλῶς φυραθείσαν οὐσίαν, ἡ τόδε τὸ πᾶν διακοσμήσασα καὶ εἰς κάλλος καὶ μέγεθος αὐξήσασα καὶ **ποικίλης** ἐξ ἀπάντων τῶν ὑπ' αὐτῆς γεγονότων κτισμάτων, **τῇ** προνοητικῇ δυνάμει πάσῃ ζωτικῇ αἰσθήσει τὴν λειτουργίαν κατασκευάσασα, ἡ καιροῦ καὶ χρόνου καὶ ἡμέρας καὶ ἐνιαυτοῦ τῇ τῶν ἄστρον φορᾷ διαλλάττουσα, ἡ ἐκ μεγέθους καὶ καλλονῆς κτισμάτων ἀλόγως γινωσκομένη τε καὶ κηρυττομένη, κατὰ τὸ λόγιον, ἡ διακρατοῦσα καὶ συμβιβάζουσα πάντα εἰς μίαν δοξολογίαν καὶ **ἑνωδιν** τῶν τριαδικῶν ὑποστάσεων . . . εὐδόκησε κτλ.

Σπουδαῖα σφάλματα ἐξ λυμαίνονται τὴν μακρὰν ταύτην ῥῆσιν καὶ ἐν πολλαῖς ἀδιανόητον αὐτὴν ποιοῦσι·

A) Τὸ **εἰληχόων** εἶναι κατ' ἐμὲ παραφθορά τῆς λέξεως **εἰληχότων**, συκίνη δὲ, τὸ λεγόμενον, ἐπικουρία τυγχάνει τοῦ ἐκδότου τὸ ὑποσημείωμα: «Mot inconnu, probablement corrompu, **μειληχίων** ? **ἡλιοχρόων** ? » καὶ σφόδρα ἀπορῶ ὅτι ὁ κ. Grégoire καὶ ἰδίως ἐν τῷ Λεξιλογίῳ (ἐν σελ. 238) ἀναγραφῆς ἤξιώσε τὸ τέρας τοῦτο **εἰληχόων**.

B' καὶ Γ') Ἐὰν τὸ **δευτέρων** καὶ τὸ **τάξεων** εἶναι ὀρθά, τί θὰ ἐξυπονοήσωμεν εἰς τὴν λέξιν **τρίτην**; (ποιᾶν **τρίτην**;) ἐν τῷ χωρίῳ «τρίτην τε τὴν . . . οὐσίαν»; Πῶς δὲ καὶ θὰ συντάξωμεν τὸ **τρίτην** τοῦτο, ἐὰν μὴ τὸ **εἰληχόων** μεταγράψωμεν **εἰληχότων**; Τὸ πᾶν ἔχεις, ἐὰν ἀντὶ τοῦ **δευτέρων** τὸ **δευτέραν** καὶ ἀντὶ **τάξεων** τὸ **τάξιν** γράψῃς:

« ἡ ἐκ πάντων . . . κηρυττομένη, ἐκ τε τῶν περὶ αὐτὴν ἰδιωμάτων καὶ τῶν **δευτέραν** ἐξ αὐτῆς **εἰληχότων τάξιν**, λέγω δὴ τῶν ἀγγελικῶν . . . δυνάμεων, τρίτην [sc. τάξιν] τε [sc. εἰληχότων] τὴν ἐν ἡμῖν . . . οὐσίαν».

Τοῦ Δημητρίου ὁ βιογράφος τρία τῆς θεότητος προβάλλει τὰ τεκμήρια, πρῶτον τὰ ιδιώματα αὐτῆς ταύτης τῆς θεότητος, δεύτερον τὰ ἐξ αὐτῆς τὴν δευτέρην εἰληχότα τάξιν, εἶναι δὲ αὕτη ἡ ἐν τοῖς ἀνθρώποις (**ἐν ἡμῖν**) ἐκ τῶν ὁρωμένων καὶ τῶν νοουμένων (δηλονοῦν ἐκ τοῦ ὁρατοῦ καὶ τοῦ νοητοῦ κόσμου) καλῶς πεφυρμένη οὐσία.—Χάριν τῆς τοῦ **εἰληχότων** συντάξεως παράβαλε Ὁμ. Ἰλ. ω 75 «ὥς κεν Ἀχιλλεὺς —δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ».

Δ') Πλημελές εἶνε τὸ **ποικίλης**; τίνος **ποικίλης**; Τίνι δὲ ῥήματι συντακτέα ἡ γενικὴ αὕτη; Αἱ παρχαλλοὶ μετοχαὶ **διακοσμήσασα-αὐξήσασα-κατασκευάσασα**, ὅπως παρχαλλίω τὰς ταύταις ἐπιπομένας πέντε ἄλλας, διδάσκουσιν ἡμᾶς τὸ ὀρθὸν **ποικίλασα**:

«ἡ τότε τὸ πᾶν διακοσμήσασα καὶ εἰς κάλλος καὶ μέγεθος αὐξήσασα καὶ **ποικίλασα** ἐξ ἀπάντων τῶν... κτισμάτων».

Ε') Αὐτόδηλον εἶναι ὅτι πρὸ τοῦ **τῇ** ἐξεργήσῃ τὸ **ἡ** «**ἡ**» τῇ προνοητικῇ δυνάμει πάσῃ ζωτικῇ αἰσθήσει τὴν λειτουργίαν κατασκευάσασα».

ΣΤ') Τὸ **δοξολογίαν** μονονουχί φωνὴν ἀφίησιν ὅτι τὸ **ἐνωσιν** εἰς τὸ **αἰνεσιν** μεταβλητέον:

«εἰς μίαν δοξολογίαν καὶ **αἰνεσιν** τῶν τριαδικῶν ὑποστάσεων».

218,40: Ἐπειδὴ δὲ πολλὰς μονὰς παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἐν τῇ τοῦ πατρὸς οἰκίᾳ εἶναι διδασκόμεθα, τοῦ λόγου δηλοῦντος τὸ τῶν ἀμοιβῶν διάφορον κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῶν ἐκάστω βεβιωμένων, μία δὲ ἡ τοῦ Χριστοῦ βασιλεία ἡ πάντας τοὺς ἐν τῷ τοῦ βίου σκάμματι ἀγωνισαμένους ὑποδεχομένη, ἐπ' ἰσῆς πᾶσι παρέχουσα τὴν ἐκ τῆς **ἡδονῆς** ἀνάδοσιν, τῷ ὑστερομένῳ τε καὶ ἐλκττομένῳ, κατὰ τὴν ἀνταπόδοσιν (ἀπέδρα γὰρ ἐν ταύτῃ πᾶσα ὁδὸς, λύπη τε καὶ στεναγμός), εἰκότως καὶ τοῖς ἐνταῦθα ἀγωνιζομένοις ἡ τῶν ἀρετῶν ποικιλία παρέπεται.

Λαμπρόν τὸ χωρίον τὸν νοῦν αὐτοῦ ἀνακτᾶται, τοῦ **ἡδονῆς** μεταγραφομένου **ὁδύνης**: τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ τὸ αἰτιολογικῶς ἐπιφερόμενον ῥητὸν τοῦ προφήτου (Ἦσ. ΛΕ' 10 «ἀπέδρα ὁδὸν καὶ λύπη καὶ στεναγμός»):

«ἐπ' ἰσῆς πᾶσι παρέχουσα τὴν ἐκ τῆς **ὁδύνης** ἀνάδοσιν... κατὰ τὴν ἀνταπόδοσιν».

219,84: τῶν **εὐΑρεστικόντων** 221,120: **συδεδεμένος** 224,250: τὴν κάθαρσιν τῶν ἐξ ἀγνοίας **ὀλισμάτων** 226,289: **καταξίωται** 233,541: πῶς γὰρ ἦν **ἀδακρὺ** τὴν τοιαύτην παρελθεῖν τραγῳδίαν...;

Sic.—Τὸ **ἀδακρὺ**, οὗ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν

τι (**ἀδακρυτί**) ἔφαγε τὸ ἀκολουθοῦν **τὴν**, ὁ ἐκδότης καὶ ἐν τῷ Λεξιλογίῳ (ἐν σελ. 237) κατεχώρησεν.

220,112: Εἰ γὰρ καὶ ὁ τῶν μαρτυρικῶν στεφάνων νῦν καιρὸς ἐπιλέλοιπε... ἀλλ' οὖν πρόκειται πᾶσι τοῖς βουλομένοις τὸ τοῦ συνειδότης μαρτύριον πρὸς ἀνταγωνιστὴν βιαιότατον, τὸν ἄρχοντα λέγω τοῦ σκότους καὶ τὰ τῆς πονηρίας πνεύματα, ὧν τοῖς περιγινόμενοις οὐ κότινος Ὀλυμπικός ἢ μῆλα Δελφικὰ παίγνια δίδονται τὸ **ἀγώνισμα**, ἀλλὰ τῶν ἄνωθεν βραβείων καὶ στεφάνων τὰ **ἐπαθλα**· ἐπ' ἰσῆς τοῖς ἐντέχνως δι' ἄλματος ὑποβάσι τὸν ἀντίπαλον καὶ **τοῖς** τοῦ ἀγωνοθέτου δόξης ἡξιωμένοις.

Καὶ τὰ τῆς στίξεως κακῶς ἔχουσιν ἐν τῷ προκειμένῳ χωρίῳ (ὡσαύτως δὲ, ἐν παρόδῳ παρατηρῶ, ἐν παμπόλλοις ἄλλοις χωρίοις) καὶ τὸ μῆλα Δελφικὰ παίγνια δίδονται τὸ **ἀγώνισμα**· εἶναι ἀδιανόητον, οὐδὲ εἶναι θεραπεία τις ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου γενομένη ἐκβολὴ τῆς λέξεως **παίγνια**· διότι τί ποτε καὶ σημαίνει ἐνταῦθα τὸ «τὸ **ἀγώνισμα**» καὶ πῶς συντακτέον αὐτό; Γράφει:

«οὐ... μῆλα Δελφικὰ παίγνια δίδονται τῶν **ἀγωνισμάτων**».

Ἡ μετὰ τὸ **ἐπαθλα** ἄνω στιγμὴ μεταβλητέα εἰς ὑποστιγμὴν καὶ τὸ μετ' αὐτὸ δεύτερον **τοῖς** μεταγραφτέον **τῆς**:

«... τὰ **ἐπαθλα**, ἐπ' ἰσῆς τοῖς... ὑποβάσι τὸν ἀντίπαλον καὶ **τῆς** τοῦ ἀγωνοθέτου δόξης ἡξιωμένοις».

Περὶ τὸν εἰπεῖν ὅτι **ἀγωνοθέτης** νοεῖται ὁ Θεός· ἀλλὰ πιθανὸν νομίζω ὅτι μετὰ τὸ **ἀγωνοθέτου**: ἐξεργήσῃ ἡ λέξις Θεοῦ.

222,163: Γενομένου δὲ αὐτοῦ πεντεκαιδεκαέτους καὶ ἡβήσαντος, ἐκ ταύτης τῆς ἡλικίας βουλὴν οἱ **τοῦτον** γεννήτορες βουλευσάμενοι... νομίμῳ καθ' ὑπερβολὴν προσέθεντο γάμῳ.

Τὸ **τούτου** γραπτέον.

229,418: Παρακαλεῖ τόπον αὐτῷ **ὑποδείξει** τὸν ἄγνωστον πᾶσιν.

Τὸ τοῦ χειρογράφου **ὑπόδειξιν** μεταγραφτέον ἦτο **ὑποδείξειν**· μαρτυρεῖ καὶ τὸ μετ' ὀλίγους στίχους φερόμενον (229,420)· «ὁ δὲ καὶ **ὑποδείξειν** ὑπέσχετο».

231,493: Τοῖς πᾶσιν ἀπλῶς ἦν ἰδεῖν τοῦτον **προδνοούμενον** ὡς πατέρα καὶ πᾶσι πάντα γινόμενον, ἵνα πάντας κερδήσῃ.

Διόρθωσον **προνοούμενον**.

233, 530: Ἐτι δὲ αὐτοῦ ἐν σαρκὶ διατρίβοντος... γέγονεν ἐπανάστασις βαβυλωνίων βαρβάρων...

.. τὸν ληστρικὸν τρόπον συνεργὸν ἔχόντων καὶ τὴν ἔμφυτον ἀγριότητα. Οἱ ταύτης ἐπιβάντες τῆς νήσου καὶ πολλὰς ληισάμενοι χώρας πληθὺς τε ἀπείρων αἰχμαλώτων συναγαγόντες καὶ πολλὴν προνομίην ποιησάμενοι σκύλων ἦγον καὶ ἐπὶ τὴν τοῦ μακκριωτάτου Δημητριάδου πόλιν.

Τοῦ Οἰ εἶναι ἀνάγκη.

235, 607: Τὸν ἐκ τούτου κάματον ἔξεις **ἐπαρκοῦν** εἰς διατροφήν σου.

Μᾶλλον δὲ **ἐπαρκοῦντα**.

235, 614: Εἰ δὲ καὶ ταῦτα εἰς προσθήκην μείζονα ὁ μεγαλόδωρος Κύριος τούτῳ παρέσχεν τῷ ἀγίῳ καὶ ζῶντι καὶ μετὰ θάνατον, τίς ἔτι ἀμβολίας ἀφορμὴ λείπεται τοῖς φιλοσκόπταις εἰς τὸ μὴ ἀνυπερθέτως ἐπιγράφειν **τούτων** τὴν ἀγιότητα; Τοῖς γὰρ πάντα ραδίως διαβάλλειν θέλουσιν οὔτε ὁ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου βίος ἀρέσει. οὔτε ὁ τοῦ τῶν ὀλῶν δεσπότου ὅτι ὁ μὲν δαιμονῶν ἤκουσεν διὰ τὸ ἄγαν ἀτρύφῳτον, ὁ δὲ φάγος καὶ οἰνοπότης **διὰ τῶν** τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐπίμικτον καὶ συνέστιον.

Τὸ **τούτῳ** ἀντὶ τοῦ **τούτων** εἶναι ἀναγκαῖον.

Μεταξὺ τοῦ **διὰ** καὶ τοῦ **τῶν** πρόσθετος τὸ ἐκρουέν **τὸ**:

«**διὰ (τὸ) τῶν** . . . ἁμαρτωλῶν ἐπίμικτον καὶ συνέστιον».

Ἄλλ' ἐν τῷ παρόντι ἀρεστέον εἰς τὰς προκειμένας δύο παρατηρήσεων δωδεκάδας.

Ἐν Θεσσαλονίκη, τῇ 28 μαρτίου 1907.

Ὁ ἀρχὼν διδάσκαλος τῆς Μ. τοῦ Χ. Ἐκκλησίας
ΠΕΤΡΟΣ Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Η ΖΩΗΦΟΡΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Δὲν ἦτο δυνατόν ἡ ζωὴ νὰ διαμείνῃ ἐν τῷ τάφῳ ἐπὶ πολὺν χρόνον διότι οὕτως ὤριστα ὑπὸ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ. Τὸ ἔργον τῆς ἀνθρωπίνης ἀπολυτρώσεως καὶ σωτηρίας συνετελέσθη διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ φωνήσαντος ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ τὸ «Τετέλεσται», διότι ἐν τῷ Σταυρῷ ἱκανοποιήθη ἡ τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνη, ἐνικήθη ὁ ἀπ' ἀρχῆς ἀνθρωποκτότος ἐχθρὸς, καὶ ἡ θεία εὐσπλαγχνία ἐπὶ πάντας τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας ἐπιδαψιλεύει τὸ ἔλεος καὶ παρέχει πᾶσιν αὐτοῖς τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων. Ὁ Θεάνθρωπος φύσει τε καὶ προαιρέσει δὲν ἐδικαιούτο ν' ἀποθάνῃ· διότι ὁ θάνατος εἶναι ποινὴ, ἣτις ἐπεβλήθη τοῖς θεοπλάστοις ἀνθρώποις διὰ τὴν ἀθέτησιν τοῦ θεοῦ νόμου, διὰ τὴν

παρακοὴν αὐτῶν, διὰ τὴν παράβασιν θείας ἐντολῆς. Οἱ πρωτόπλαστοι φαγόντες ἐκ τοῦ ἀπηγορευμένου κερποῦ ἠθέτησαν τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἀπάτη τοῦ διαβόλου. Διὰ τοῦτο καὶ κατεδικάσθησαν εἰς σωματικὸν θάνατον. Οὕτω δὲ δι' αὐτῶν ἡ παράβασις τοῦ νόμου καὶ ὁ θάνατος μετεδόθησαν εἰς ὅλον τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ διὰ τοῦτο πάντες οἱ ἄνθρωποι κατεστάθησαν ἁμαρτωλοὶ καὶ θνητοί. Ἄλλ' ὁ Σωτὴρ ἡμῶν Χριστὸς δὲν κατὰγεται ἐκ τοῦ πρωτοπλάστου Ἀδὰμ δὲν εἶναι ἄνθρωπος ὡς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ νέος ἄνθρωπος, ἐρχόμενος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ Ἀνωθεν. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν μετέχει ἁμαρτίας, οὐδὲ ἀξιούται τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου. Ὁ νέος ἄνθρωπος εἶναι ἀθάνατος, διότι εἶναι καὶ ἀναμάρτητος. Ἄλλ' ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἵνα ἀποθάνῃ, διότι οἶδεν ὅτι διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ θὰ ἀναιρεθῇ καὶ θὰ καταργηθῇ ὁ θάνατος καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ μετασχωσιν τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ καὶ τῆς ἀθανασίας κατὰ τὸν νόμον τῆς ἀναγεννήσεως καὶ ἀναμορφώσεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν Χριστὸς ἀναμάρτητος ὢν φύσει τε καὶ προαιρέσει δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποθάνῃ· ἔπρεπε ὅμως ν' ἀποθάνῃ διότι διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ θὰ καταργεῖτο ὁ θάνατος ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ θὰ μετεδίδοτο εἰς αὐτοὺς ἡ ζωὴ. Ἀποβλέπων λοιπὸν ὁ φιλάνθρωπόςτατος Χριστὸς πρὸς τὴν σωτηρίαν τῶν πολλῶν, ἀνέλαβεν αὐτὸς τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν, ἀνεδέχτο αὐτὸς τὴν εὐθύνην τῶν παραβάσεων καὶ τῶν ἁμαρτημάτων τῶν ἄλλων ἐνώπιον τῆς θείας δικαιοσύνης, καὶ ὑπεσχέθη αὐτὸς νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἀποτίσῃ τὴν ποινὴν τῆς παραβάσεως καὶ ἁμαρτίας γινόμενος ὑπὲρ ἡμῶν κατάρρα. Ὅθεν καὶ ἀπέθανεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καὶ τὴν θείαν ἱκανοποίησε δικαιοσύνην, καὶ ἔλαβε τὸ δικαίωμα νὰ ζωοποιῇ οὓς θέλει. Ὑπακούσας δὲ τελείως καὶ μέχρι θανάτου εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἡδικήθη παρὰ τοῦ ἀποστάτου διαβόλου θανατώσαντος αὐτὸν παρὰ τὸ δίκαιον καὶ τὸν νόμον τὸν ἐπιβάλλοντα τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου εἰς τοὺς ἀδίκους καὶ ἁμαρτωλοὺς καὶ τοὺς παραβάτας τοῦ θεοῦ νόμου. Ὁ ἀρχὼν τοῦ κόσμου σατανᾶς ἠθέλησε νὰ ἀδικήσῃ αὐτὸν καὶ ἐπειράθη ὅπως θανατώσῃ. Ἄλλ' ἡ ἀδικία αὕτη κατὰ τοῦ νέου ἀνθρώπου, κατὰ τοῦ Λυτρωτοῦ ἀντέκειτο πρὸς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, ἣτις κατέκρινεν εἰς θάνατον τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ οὐδέποτε τοὺς ἀναμάρτητους καὶ δικαίους. Ἐπειδὴ ὅμως διὰ τῆς θυσίας τοῦ ἀναμάρτητου ἔμελλε νὰ ἐξιλεωθῇ ὡς πρὸς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ἀνθρώπους ἡ θεία δικαιοσύνη, νὰ κατακριθῇ δὲ ὡς ἀδικήσας ὁ διαβόλος,

νά βραβευθῇ δὲ ὁ ἀναμάρτητος οὐ μόνον διὰ τῆς ἐκ νεκρῶν ζωηφόρου ἀναστάσεως αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς κληρονομίας τῆς αἰωνίου ζωῆς πάντων τῶν εἰς αὐτὸν πιστευσόντων, ἐπειδὴ προύκειτο ἐκ τῆς θυσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν νὰ προέλθῃ μέγιστον ἀγαθὸν ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦτο ἡ προστατεύουσα τὴν ζωὴν τοῦ ἀθώου καὶ ἀναμάρτητου δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἐγκατέλειπεν αὐτὸν εἰς χεῖρας τοῦ ἀρχεκάκου σατάν, καὶ ἀφῆκεν αὐτὸν ἀπροστάτευτον ἀπὸ τῆς μαχαίρας τῶν θεοκτόνων φονέων τῆς ἰουδαϊκῆς συναγωγῆς. Ταύτην δὲ τὴν ἐγκατάλειψιν ἐνόει καὶ ἡσθάνετο ὁ ψυχοσώστης Χριστὸς ὅτε ἔλεγεν ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ πρὸς τὸν Θεὸν «Θεέ μου Θεέ μου, ἴνα τί με ἐγκατέλιπες»;

Ἄλλ' ἡ ἐγκατάλειψις αὕτη ἦν οἰκονομικὴ, ὅπως παγιδευθῇ ὁ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπατήσας, καὶ ἀναιρεθῇ τὸ βροτοκτόνον κράτος αὐτοῦ, ἵνα γνωσθῇ τοῖς ἀνθρώποις ἡ ἀγαθότης καὶ ἀκατάληπτος τοῦ πανοικτίρμονος Θεοῦ ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπον αὐτῇ ἐκδηλωθεῖσα διὰ τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ θανάτου τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πάσχοντος ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ. Διότι ὁ ἀπειράγαθος Θεὸς λέγει ὁ θεολόγος Ἰωάννης) «οὕτως ἡγάπησε τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον». Ἀποῦ δὲ συνετελέσθη κατὰ τοῦ Λυτρωτοῦ τὸ ἀδίκημα, καὶ ἡθετήθη καὶ παρεβιάσθη ἡ θεία δικαιοσύνη, τότε ὁ δικαιοκρίτης Θεὸς, κρίνων δικαίως τὸν μὲν ἀδικηθέντα Σωτῆρα ἡμῶν Χριστὸν ἐδικαίωσεν ἀναστήσας ἐνδόξως ἐκ τῶν νεκρῶν, τὸν δὲ παγγέλκτον διάβολον καὶ τὰ μωρὰ καὶ τυφλὰ ὄργανα αὐτοῦ κατέκρινεν ὡς ἄξιους τοῦ αἰωνίου θανάτου· καὶ πρὸς μὲν τοὺς πιστεύοντας εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν νέμει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτημάτων καὶ δέχεται αὐτοὺς μετανοοῦντας ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, τοὺς δὲ μὴ πιστεύοντας εἰς τὸν Χριστὸν κατακρίνει εἰς αἰώνιον θάνατον μετὰ τοῦ ἄρχοντος τῆς κακίας. Ἡ κοσμοσωτήριος ἀνάστασις τοῦ Λυτρωτοῦ εἶνε ἀπόδοσις εἰς αὐτὸν τῆς ἀδίκως ἀφαιρεθείσης ζωῆς αὐτοῦ· εἶνε δὲ ἀνάστασις διαρκῆς καὶ αἰώνια. Διότι ὁ Χριστὸς ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει· θάνατος οὐκέτι κυριεύει αὐτοῦ. Ἀπέθανεν ἀδίκως ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ἀλλ' ἤδη ἀνίσταται δικαίως ἐκ τῶν νεκρῶν. Ἐθελώθη ὁ Χριστὸς παρὰ τοῦ ἀρχαίου πτεριστοῦ, διότι τοῦτο παρεχωρήθη παρὰ τοῦ παντοδυνάμου καὶ πανσόφου Θεοῦ, παρεχωρήθη δὲ ὁ θάνατος τοῦ Χριστοῦ παρὰ τοῦ Θεοῦ οἰκονομικῶς, διότι προσεδόκατο παμμέγιστον ἀγαθὸν ἐν τῷ κόσμῳ πρὸς

δόξαν Θεοῦ, πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, πρὸς κατάλυσιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ πρῶτου τοῦ σκότους καὶ πατρὸς τοῦ ψεύδους, πρὸς ἱδρυσιν δὲ καὶ στερέωσιν ἐπὶ τῆς γῆς τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ κράτους τοῦ εὐλογητοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας ἀληθινοῦ τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν τῶν χριστιανῶν. Ἡ σοφία δὲ τοῦ Θεοῦ ποιεῖ τοιαύτην παρὰχώρησιν, διότι βλέπει τὰς ἐξ αὐτῆς ἀγαθὰς συνεπείας, καὶ διότι γινώσκει ὅτι τὸ κράτος τοῦ θανάτου οὕτως ἡδύνετο νὰ καταργηθῇ. Ἡ δὲ δύναμις τοῦ παντοδυνάμου Θεοῦ ἀνίσταται τὸν Χριστὸν ἐκ τοῦ τάφου, ἀπονέμει αὐτῷ ἀδικηθέντι παρὰ τοῦ φθονουργοῦ διαβόλου δικαιοσύνην, καὶ καλεῖ εἰς κρίσιν τὸν ἀδικήσαντα καὶ τὰ παγκάκιστα ὄργανα αὐτοῦ, καὶ τούτους καταδικάζει ἐνδίκως εἰς αἰώνιον θάνατον καὶ διηνεκῇ βασανισμὸν ὡς ὑβριστὰς τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀθωότητος καὶ ὡς τῆς ἀγιότητος συκοφάντας καὶ διαβολεῖς. Λοιπὸν ἡ κοσμοχαρμόσυνη ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἱκανοποίησις τῆς δικαιοσύνης, ἱδρυσίς νέας ζωῆς αἰωνίου, ἀποθέωσις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Διὸ καὶ φάλλομεν λέγοντες ὅτι Χριστὸς, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνέστη χαρισάμενος ζωὴν τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι. Καὶ ἡμεῖς συνδεδεμένοι ὄντες μετὰ τοῦ ἐλευθερωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν Χριστοῦ, καὶ τὰς παναγίας καὶ σωτηρίους ἐντολὰς τηροῦντες, καὶ συναποθνήσκοντες αὐτῷ, θά σὺν ἀπαντηθώμεν ἐν τῇ κοινῇ ἀναστάσει, καὶ θά ζήσωμεν τὴν ζωὴν τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐφροσύνης, τὴν μακαρίαν τε καὶ ἄληκτον καὶ ἀμιγῆ λύπης. Ἐὰν δὲ ἀθετήσωμεν τοὺς θεοὺς νόμους καὶ τὰς πανσέπτους ἐντολὰς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καὶ ζήσωμεν σαρκικῶς καὶ εἰδωλολατρικῶς καὶ κατὰ τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς ἐπιθυμίας ἡμῶν, ἡ ἐξανάστασις ἡμῶν ἔσται καταδίκη αἰώνιος, ζωὴ μεστὴ θλίψεως καὶ ὀδύνης τρισαθλίας καὶ ἀμέτοχος ἀγαλλιάσεως καὶ χαρᾶς.

23 ἀπριλίου 1907.

ΞΕΝΟΦΩΝ Α. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
(ἰατρός)

Τοῖς συνδρομηταῖς τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» τοῖς ἐγγραφεῖσι κατὰ τοὺς τελευταίους δύο μῆνας ἀγγέλλομεν ὅτι στέλλομεν τὰ ἀπὸ 1 μαρτίου φύλλα μόνον, εἴτα δὲ θέλομεν ἀποστείλει καὶ τὰ ἀπὸ 1 τοῦ ἔτους τούτου, μετὰ τὴν ἐκτύπωσιν ἐλλειπόντων τινῶν τευχῶν.

ΟΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΙ ΟΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΛΟΓΙΟΙ

Ἑργασίαι αὐτῶν, Ἐπιστημονικὸς βίος, Γεωγραφία, Ἱστορία, Παλαιογραφία, Ἑκκλησιαστικὴ Ἱστορία καὶ οἱ τῶν κλάδων τούτων ἀντιπρόσωποι

ἐν Αθήναις

Β'. Ὁ κ. Κ. γράφει ὅτι αἱ ἐν τοῖς μοναστηρίοις τοῦ Ἁθω πλουσιώταται βιβλιοθήκαι κεῖνται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄχρηστοι (σ. 74), Καὶ ὁμως πόσα δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀνέκδοτα ἐκ τῶν βιβλιοθηκῶν τούτων καὶ ἀλλαχοῦ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ἑκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ ὑπὸ τῶν εὐσεβῶν μοναχῶν καὶ πόσα ὑπ' ἄλλων. Ἀλλ' ἔπρεπεν ἵνα λεχθῶσι ταῦτα ἵνα ἐξαρθῇ ὅτι ὁ κ. Λ. ὁ τοῦ ὁμίλου δῆλα δὴ τοῦ Ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ «προσήμεγκε μεγίστην ταῖς ἐν Ἁθω μοναῖς, (τίνι τρόπῳ;) καὶ τῇ ἐπιστήμῃ ὑπηρεσίαν ἀναλαβὼν νὰ συντάξῃ πλήρη κατάλογον αὐτῶν τῶν μοναχῶν μὴ ὑποστηριζόντων τὴν παιδείαν. Αἰδῶς Ἀργεῖοι. Καὶ ἐν τούτοις ἡ Συμβολικὴ τοῦ κ. Μεσολωρᾶ ἐξεδόθη δαπάναις τοῦ Ἀγίου Ὁρους, καὶ τόσα ἄλλα.

Γ'. Ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι ὁ κ. Κ. λέγει ὅτι «Ἰάνος ΤΙΣ Λάσκαρις ἐπώλησε πολλὰ βιβλία ἐξ Ἀγίου Ὁρους ἐν Φλωρεντίᾳ διὰ τὴν βιβλιοθήκην τῶν Μεδίκων». Ὁ Λάσκαρις Ἰανὸς, οὐχὶ Ἰάνος, δὲν εἶναι τις, δῆλα δὴ κάποιος ἄλλ' ὁ Κ] Πολίτης Λάσκαρις ἐκ τοῦ περιδόξου οἴκου τῶν Λασκάρων, εἶναι αὐτὸς ὅστις ἀπεσταλμένος τῆς οἰκογενείας τῶν Μεδίκων (Λαυρεντίου) εἰς Κ] Πολιν ἐπανελθὼν καὶ συστατηρίοις γράμμασιν ἐφωδιασμένος ἔσχε τὴν τιμὴν καὶ παρὰ τῷ Σουλτάνῳ Βαγιαζήτ (1492) ἵνα τύχῃ ἀκροάσεως εὐμενεστάτης, διότι ὁ τῶν Ὀθωμανῶν ἀναξ ἦτο πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον—καὶ χειρόγραφα ἵνα συλλέξῃ. Δὲν εἶναι κάποιος Λάσκαρις ἀλλ' ὁ ἀκολουθήσας Καρόλῳ τῷ Η', βασιλεῖ τῆς Γαλλίας, ὅτε οὗτος κατήρχετο εἰς τὴν Ἰταλίαν· δὲν εἶναι τις Λάσκαρις, ἀλλ' ὁ Λάσκαρις ὁ καὶ Λουδοβίκῳ τῷ ΙΒ' ἀκολουθήσας καὶ ὑπ' αὐτοῦ, ὑπάρχοντος γάλλου ἀντιπροσώπου ἐν Βενετίᾳ, ἐπὶ διπλωματικῇ ἀποστολῇ παρὰ τῇ Βενετικῇ αὐλῇ ἀποσταλείς· δὲν εἶναι τις Λάσκαρις ἀλλ' ὁ ἀπὸ τοῦ 1504 ἐπὶ ἐξαετίαν περίπου καὶ πρεσβευτὴς παρὰ τῇ Γαληνοτάτῃ Δημοκρατίᾳ τῆς Βενετίας δια-

πεπιστευμένος. Δὲν εἶναι τις ὁ Λάσκαρις, ὅστις ὀγδοηκοντούτης ἐξετέλεσεν ἐν ὀνόματι Κλήμεντος τοῦ Ζ' ἐτέραν παρὰ τῷ αὐτοκράτορι Καρόλῳ τῷ Ε', μετὰ τὴν μάχην τῆς Παυίας (1525)¹ ἀποστολήν. Μελετήσατε Κύριοι.

Δ'. Τὰ περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας Ἑκκλησίας πρὸς τὴν τῶν Διαμαρτυρομένων ἔδει καὶ ταῦτα ἵν' ἀναπτυχθῶσιν ἐκ πηγῶν οὐχὶ μόνον γνωστῶν καὶ παλαιῶν προσιτῶν ἀλλὰ καὶ σπανίων καὶ δυσπροσίτων, ὧν πρώτη εἶναι τὰ Acta-Scripta Theologorum Wirttembergensi-um² κλ. βιβλίον σπάνιον.

Ἐν τούτῳ ἀντιμετώπως εὔρηται ἑλληνιστὶ καὶ λατινιστὶ ἡ ἀλληλογραφία τῶν γερμανῶν θεολόγων καὶ Ἱερεμίου Β' τοῦ Τρανοῦ, περὶ ὧν ἄλλοτε καὶ ἡμεῖς ἐγράψαμεν καὶ ὁ κ. Ι. Μεσολωρᾶς, τότε μὲν ὑφηγητὴς νῦν δὲ καθηγητὴς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ὅστις ἐν τῇ Μεγάλῃ αὐτοῦ Συμβολικῇ (τ. Α') περιέλαβε καὶ τὰς τοῦ Ἱερεμίου Ἀποκρίσεις. Αἱ σχέσεις αὐταὶ ἔδει ἵνα σημειωθῇ ὑπὸ τοῦ κ. Κυριακοῦ δυναμένου ἵν' ἀρυσθῇ τοῦτο παρὰ τῆς Συμβολικῆς τοῦ κ. Μεσολωρᾶ εἰς οὐδὲν μὲν κατέληξαν ἀποτέλεσμα, συνετέλεσαν ὁμως, ὡς ἐγράφομεν πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἐν τῇ Ἑκκλ. Ἀληθείᾳ» εἰς τὴν ἀνύψωσιν τοῦ γοήτρου τῆς ἡμετέρας Ἑκκλησίας ἐν τῇ Δύσει, οἱ τε ἐν Τυβίγγῃ κλεινοὶ θεολόγοι καὶ δι' αὐτῶν ὅλος ὁ τῶν διαμαρτυρομένων σεμνὸς κόσμος ἐνόησεν ὅτι παρὰ τοῖς Ἑλλησιν, ὅπερ δὴ μέγιστον, τὰ τοῦ χριστιανισμοῦ ἔτι ἰσχύουσιν τῇ ὑμῶν (τοῦ πατριάρχου δῆλα δὴ) σπουδῇ ἐπιμελῶς τηρούμενα. Αὐτὸ σημαίνει καλὸς καὶ ἀγαθὸς πατριάρχης Κ] Πόλεως. Ταῦτα δὲ ἐγράφομεν ἡμεῖς, οὐχὶ ὁ κ. Λ. ἢ τις τοῦ κλεινοῦ ὁμίλου τῶν ἐν τῷ Πρυτανείῳ πρὸς ζημίαν τῆς καθόλου Ἐπιστήμης καὶ τῶν φοιτητῶν, δημοσιεύσαντες ἅμα καὶ ἀνάλυσιν τῶν Acta τούτων ἐν τῷ ΙΔ' τ. τῆς Ἑκκλ. Ἀληθείας. Ἑκκλησιαστικῆς ὁμως Ἀληθείας σειρὰν ἡμεῖς τοῦλάχιστον οὐτ' ἐν τῇ Ἑθνικῇ Βιβλιοθήκῃ οὔτε ἐν τῇ τῆς Βουλῆς ζη-

1. Περὶ τούτου Legrand Bibl. Hellén. πρώτης σειρᾶς τομ. Α, Vast, de vité et operibus Jani Lascaris. Paris 1878, καὶ τὰς ὀλίγας λέξεις τὰς ἡμετέρας ἐν τῇ Ἱστορίᾳ 1906 σ. 49—50.

2. Witebergae, 1584, μέγα σχῆμα, δίστηλον.

τήσαντες εὕρομεν, οὔτε ὁ κ. Κ. εἶδε ποτε σερῶν, διότι ἐὰν ἔβλεπε καὶ διεξήρχετο μόνον τὰ περιεχόμενα δὲν θὰ ὑπέπιπτεν εἰς τοσαῦτα λάθη, ὡς τὰ ἄνω, λάθη οὐχὶ ἀνεπαίσχυντα.

ε'. Ἀλλὰ μήπως ἔλαβεν ὁ κ. Κ. τὰ ἐνταῦθα ὑπ' ἄλλων τε καὶ ὑφ' ὑμῶν δημοσιευθέντα ἐν τῇ **Ἐκκλῆσ.** **Ἀληθείᾳ** περὶ Ἱερεμίου τοῦ Τρανοῦ ἀπὸ τοῦ 1890, ἢ τὰ περὶ Μαξίμου τοῦ Μαργουνίου, ἢ ἔγραψέ τι καινὸν περὶ Μελετίου τοῦ Πηγᾶ ἢ περὶ Μαλαξοῦ; Οὐδὲν παραπέμπει εἰς σεβαστὰ συγγράμματα ἀλλὰ παλαιὰ τοῦ Οἰκονόμου περιτῶν Ο'. καὶ ἀρκεῖται ὁ ἐρίτιμος συγγραφεὺς εἰς τὰς ὑποδείξεις ταύτας (Ὅρα σελ. 136—137),

Οὕτω πως ἐργάζονται οἱ ἐν Ἀθήναις λόγιοι καὶ δὴ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου, κύριε Λ. τούτους δὲ καὶ σὲ αὐτὸν ὑπ' ὅψιν ἔχων δὲν ἔπρεπεν ἵνα ἐλέγξης (φράσις τοῦ **Ἀγῶνος** τῆς 26 Ὀκτωβρίου); ὡσεὶ εἶχατε τὸ δικαίωμα τοῦ ἐλέγχειν καὶ ἡμᾶς ὑμεῖς οἱ μὴ δυνάμενοι οὐδὲ τὰ ὑμέτερα ἵνα ἐξοικονομήσητε καὶ διορθώσητε. Διδάξατε ἑαυτοὺς πρῶτον.

στ'. Τὰ περὶ **Ἐκκλῆσ. τῆς Ρωσίας** ἔχρηζον ἰδίας φροντίδος, διότι ὅσα λέγονται ἐν σελ. 167 ἢ 174—180 τοῦ Β'. τ. εἶναι στυγνὰ, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἑλληνος μητροπολίτου Κιέβου Γεωργίου, ὃν εὕρισκομεν καὶ τῷ 1073 ἐν Κπόλει μέχρι τῆς μεταθέσεως τῆς ἑδρας εἰς Μόσχαν (1328) καὶ ἐξῆς μένουσιν ἄνευ παρατηρήσεως καὶ ἀναπτύξεως ἐν ὀλίγαις σειραῖς.

Ὁ κ. Κ. εἰδήσεις τινὰς ἠδύνατο ἵν' ἀρυσθῇ καὶ ἐκ τῆς θύραθεν Ἱστορίας τῆς ἐπὶ τοῦ οἴκου τῶν Κομνηνῶν, ἐξ ἐγγράφων δὲ ἐκκλησιαστικῶν σφωζομένων ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Miklosich καὶ Müller καὶ περὶ ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων Ρώσων καὶ Βυζαντινῶν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐργασία ἀπαιτεῖ χρόνον, ἀπαιτεῖ κόπον· ὁ συγγραφεὺς δὲ δεκαπεντάδος βιβλίων πρὸς χρηματισμὸν καιρὸν βεβαίως πρὸς ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν, δὲν εὕρισκει¹.

ζ'. Ἐπίσης καὶ τὰ ἐν τῇ § 203 τοῦ Γ'. τόμου περὶ τῆς αὐτῆς Ἐκκλησίας χρήζουσιν ἄλλης ἀναπτύξεως ἰδίως τὰ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι

τοῦ 1589, ὅτε ἐν τῷ μεταξὺ συμπίπτει ἡ πρόσκλησις Μαξίμου τοῦ Ἀγιορείτου εἰς Ρωσίαν, περὶ ἧς οὐδὲν ἀναφέρει. Πρβλ. σελ. 136 καὶ 219 τοῦ Γ' τόμου καὶ τὰς ἐπὶ τῶν ἑδαφίων τούτων ἡμετέρας ἐν οἰκείῳ τόπῳ παρατηρήσεις. Ἀλλ' ἐνταῦθα δὲν δυνάμεθα ἵνα σιγῇ τιμήσωμεν τὰς πρὸς στερεώσυντῆς ὀρθοδοξίας ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ρωσίᾳ ἐνεργείας τῶν ἡμετέρων ἐν Ἀγατολῇ πατριαρχείων, ὧν ἐζητεῖτο αὐτῇ ἡ ἠθικὴ προστασία καὶ ἠθικὴ συνδρομὴ παρ' αὐτῶν τῶν ἀρχόντων τοῦ ὁμοδόξου κράτους. Ἀξία μνήμης καὶ καταχωρίσεως ἐν τῇ Ἱστορίᾳ εἶναι ἡ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Τσάρον Θεόδωρον (τὸν Φεδῶρ τοῦ κ. Κ.), ἐν ᾗ ὁ ἐπιφανέστατος Μελέτιος ὁ Πηγᾶς ἔγραφε «Κατάστησον παρά Σοι, βασιλεῦ, Φροντιστήριον μαθημάτων ἑλληνικῶν, ζώπυρον τῆς σοφίας τῆς ἱερᾶς, ὅτι παρ' ἡμῖν ἐκ βάθρων κινδυνεύει ἀφανισθῆναι ἡ τῆς σοφίας πηγὴ». Ταῦτα εἶνε γνωστὰ ἀπὸ τοῦ 1867, ἥτοι τριάκοντα ἔτη πρὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ἐλέφ εὔσεβους πηγῆς ἐκδοθείσης Ἐκκλῆσ. Ἱστορίας διὰ τοῦ **Σχεδιάσματος** τοῦ γηραιοῦ κ. Παρανίκα (σ. 178—180) καὶ τῶν **Βυζαντινορωσικῶν Ἀναλέκτων** τοῦ ὀνομαστοῦ ρώσου κ. von Regel ἀπὸ τοῦ 1891. Ἀλλὰ καὶ αἱ παρὰ τοῖς Πολωνοῖς ἐνεργεῖαι καὶ ἀντενεργεῖαι! Σιγῶμεν, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν θραύομεν ἐδῶ τὸν κάλαμον. (Ὅρα ἐν Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως).....

η'. Ἀλλὰ μήπως τὰ περὶ τοῦ Χίου **Παϊσίου τοῦ Λιγαριδίου** εἶναι ἐν τάξει ἱστορικῇ καὶ πρὸς τὰς νεωτέρας ἐρεῦνας σύμφωνα (σ. 140); Ἐρευνᾶται ὅμως καὶ ζητήσεις δὲν ἀνάγονται εἰς τὸν κύκλον τοῦ κ. Κυριακοῦ. Ὑπὸ τίνος πατριάρχου ἐστάλη εἰς Ρωσίαν καὶ πότε; Οὐδὲν λέγεται, οὐδὲ τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὰς ἑριδας τὰς ἐπὶ Πατριάρχου Μόσχας Νίκωνος ἐν τῇ σελίδι ταύτῃ ἢ ἐν τῇ 215ῃ καὶ ἀλλαχοῦ γίνονται λόγου ἰδίου ὑποκείμενον. Ἐὰν ὁ κ. Κ. ἐλάμβανε τὸν κόπον καὶ ἀνεγίνωσκε τὰ ἐν σελ. 268—275 τῶν **Ἀναλέκτων** τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς Σταχυολογίας τοῦ καθηγ. κ. Παπαδοπ. Κεραμέως πολλὰ θὰ ἐμάνθανεν ἐκ πρώτης ἀθεντικῆς πηγῆς **ἐτοῖμα**, χρήσιμα καὶ κατ' ἀκολουθίαν θὰ ἔγραφε καὶ περὶ τῆς συνόδου τοῦ 1666 καὶ περὶ τοῦ Νίκωνος καὶ περὶ τοῦ ρωσικοῦ πατριαρχείου κλπ. Ταῦτα ἐτυπώθησαν **ἐπὶ τὰ ἔτη** (1891) **πρὸ** τῆς ἐκδόσεως τῆς Ἐκκλησιαστ. Ἱστορίας, ὅτε

1. Αἱ ἐν τῇ Ε. Βουλῇ συζητήσεις κατὰ τὸν λήξαντα Φεβρουάριον πιστοῦσι τὰ πρὸ μηνῶν ὑφ' ἡμῶν γραφόμενα περὶ τῶν ἐν Πανεπιστημίῳ δοξασμάτων.

ὁ συγγραφεὺς ἀγρὸν ἡγόραζεν ἐν Ἀθήναις, ὁ κ. Κεραμεὺς ἐν Πετροπόλει παρέδιδεν εἰς τὴν δημοσιότητα τὰ χρησιμώτατα **Ἀνάλεκτα**, ἡμεῖς δ' ἐκ τῶν ὑπωρειῶν τοῦ Ἀργαίου ἐπεστέλλομεν μετὰ θρησκευτικοῦ τινὸς δέους εἰς τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος τὰς περὶ βιβλίων σημειώσεις, περὶ ὧν ἀνωτέρω εἵπομεν.

Θ'. Οὐδὲ σειρὰν μίαν εὐρομεν περὶ τῶν **Ζυγομαλᾶδων** τοῦ τε Ἰωάννου καὶ τοῦ Θεοδοσίου, ἐν τοῖς οἰκείοις κεφαλαίοις περὶ τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας πρὸς τὴν τῶν διαμαρτυρομένων, ἴσως διότι περὶ αὐτῶν δὲν ἐλέγετό τι ἐν τῷ **Ἐγχειριδίῳ** τοῦ Kurtz. Ἐν κεφαλαίῳ, ἐνῶ περιμένετο ἡ τοῦ συγγραφέως δύναμις καὶ πείρα, ἐν περιόδῳ ἀκριβῶς, ἐν ᾗ παρ' αὐτοῦ οἱ ὁμότιμοι ξένοι ἔπρεπεν ἵν' ἀρυσθῶσιν εἰδήσεις καὶ διασαφήσεις, ὁ συγγραφεὺς σιγᾷ ἢ ἀντιγράφει παλαιὰ καίτοι ἦτο δυνατόν ἵνα διδασκόμενος ἐν ἐρεύναις προϋπαρχούσαις καὶ πολλὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς πολλοὺς ἀναγνώστας καὶ τοὺς ξένους· διότι ὑπάρχουσι πολυτίμητα βοηθήματα τῷ θέλοντι καὶ ἔχοντι καιρὸν ἵνα ἐρευνήσῃ. Ἄλλ' ὁ κ. Κ. καιρὸν μὲν εἶχε, θέλησιν δὲ οὐ.

Ὁ μὲν **Ἰωάννης Ζυγομαλᾶς**, ὁ τοῦ Θεοδοσίου πατὴρ τετιμημένος καὶ τῷ τοῦ μεγάλου ρήτορος ὀφφικίῳ καὶ τῷ τοῦ μεγάλου τῶν ἁγίων Γραφῶν ἐρμηνευτοῦ ἐδίδασκε καὶ ἀπ' ἁμβωνος ἐν τῷ Πατριαρχικῷ ναῶ, καὶ ἀπὸ ἐδρας ἐν τῇ Πατριαρχικῇ Ἀκαδημίᾳ, τῇ Μ. δηλονοῦν τοῦ Γ. Σχολῆ, λίαν καρποφόρος, ὡς γράφει ὁ υἱὸς αὐτοῦ Θεοδοσίος (πρβλ. Turcogr.) ὁ πολλὰς ἀνταλλάξας ἐπιστολὰς μετὰ Μαρτίνου τοῦ Κρουσίου, τοῦ λαμπροτάτου καὶ φιλοπονωτάτου ἐν Τυβίγγῃ καθηγητοῦ, περὶ οὗ καὶ ἡμεῖς ἔτι οὐκ ὀλίγα ἐγράψαμεν δεκαετίαν **πρὸ** τῆς ἐκδόσεως τῆς τριτόμου Ἑκκλησιαστικῆς Ἱστορίας, πρὸ ἡμῶν δὲ ἐν γένει οἱ ἐλλόγιμοι κ.κ. Παρανίκας καὶ Γεδεὼν καὶ τέλος ὁ μακαρίτης Legrand.

Ὁ Legrand ἐξέδωκε τῷ 1889 πραγματείαν ἐκ 200 σελίδων περὶ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ὑπὸ τὸν μετριοφρόνα τίτλον «Notice Biographique sur Jean et Theodose Zygomalas, γέμουσαν πληροφοριῶν καὶ εἰδήσεων, ἐξ ὧν οὐδεμίαν ἠξίωσε ἵν' ἀρυσθῇ ὁ Ἕλλην ἱστορικὸς εἰδὼς· ἐν τῷ βιογραφικῷ τούτῳ **Σχεδιάσματι** εὐρίσκει ὁ κ. Κ. ἐν μεταφράσει καὶ τὰ συ-

σταθέντα ὑφ' ἡμῶν ἄλλοτε τοῦ Tagebuch τοῦ Γερλαχίου μέρη περὶ τῶν ἐντεύξεων αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεοδοσίον. Στέφανος δὲ ὁ Γερλάχιος ἦτο, ὡς γνωστὸν, ὁ ἐφημέριος τῆς Γερμανικῆς πρεσβείας ὅστις ἀπὸ τῆς 6 Αὐγούστου 1573 μέχρι τῆς 4 Ἰουνίου 1578 διέτριψεν ἐν τῇ πρωτευούσῃ καὶ πολλῶν νόον ἔγνω, ὡς ἄλλοτε ἐγράψαμεν (πρβλ. Tagebuch σ. 20 καὶ 505), ἡμετέρων τε καὶ μὴ·

Ι'. Ὁ κ. Κυριακοῦ περὶ **Μαξίμου τοῦ Καλλιπολίτου** γράφει ἐν μὲν τῇ σ. 98 «Ὁ Μάξιμος οὗτος ὑπῆρξε μαθητὴς Κ. τοῦ Λουκάρεως ζῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἡ δὲ μετάφρασις του τῆς Καινῆς Διαθήκης ἦτο ἡ πρώτη ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἑλληνικῇ γλώσσῃ» ἐν σελ. δὲ 138· «Μαθητὴς τοῦ Λουκάρεως ὑπῆρξε καὶ Μ. ὁ Καλλιπολίτης (1637) ὁ πρῶτος εἰς ἀπλὴν ἑλληνικὴν μεταφράσας τὴν Κ. Διαθήκην» Περὶ τῆς εἰς τὴν νέαν ἑλληνικὴν μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης γράφει μὲν ὁ κ. Δ. Κ. ἐν σ. 99 ἄλλ' οὐδὲν ἀναφέρει περὶ τῆς πρώτης ταύτης τοῦ Καλλιπολίτου, οὐδὲν δὲ καὶ περὶ τῆς ἱστορίας αὐτῆς χρησίμου ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις· δὲν λέγει ὅτι ἡ μετάφρασις ἐγένετο τῇ **δυναινέδει** Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως, τῇ **προτροπῇ** δὲ τοῦ Ἀγα, ὅστις ἦτο «ἀποκρισάρης τῶν ὑψηλοτάτων καὶ ἐνδοξοτάτων αὐθεντῶν τῆς Βελγικῆς» κλ. ὡς ἐξάγομεν ἐξ αὐτῆς τῆς προτασσομένης τῇ ἐκδόσει ἐπιστολῆς τοῦ Λουκάρεως **πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους** ἀναγνώστας προβλέποντος ὠφέλειαν προσγενησομένην ἐκ τῆς μεταγλωττίσεως. Ὁ κ. Κυριακοῦ ἐπὶ τὰ ἐτοῖμα τρεπόμενος οὐδὲ περὶ τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐκδόσεως λέγει τι, ἀγνοεῖ δὲ, ὡς καὶ πάντες οἱ ὁμότροποι αὐτοῦ, ὅτι αὕτη ἐξεδόθη ἐν Γενεύῃ καὶ τῷ 1638. Ἐὰν δὲ ἐλάβανε τὸν κόπον ἵνα παρατηρήσῃ τὰς σελ. 38—49 τοῦ Καταλόγου des manuscrits grecs des Bibl. de Suisse τοῦ κ. Omont. τοῦ πρὸ 20 ἐτῶν ἐκδοθέντος θὰ εὕρισκε τὸν χρόνον τοῦ θανάτου καὶ τὸν τόπον τοῦ πολλοῦ μεταφράστου. Ὁ Μάξιμος **ἀπεβίωσε τῷ 1633 καὶ ἐτάφη ἐν τῇ μονῇ τῆς Θεοτόκου ἐν Χάλκῃ.**

(ἔπεται συνέχεια)

B. A. ΜΥΣΤΑΚΙΔΗΣ

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον

(Διατακτικὸν τῆς ὑπ' αἰξ. ἀριθ. 83 καὶ ἡμερ. 16 8)δρίου 1904 ἀποφάσεως τοῦ πνευματικοῦ δικαστηρίου).

Διὰ ταῦτα

Ἰδὼν καὶ τὰ ἀρθρ. 77 καὶ ἐπ. 207 τῶν πατριαρχικῶν Δικονομικῶν Ὁδηγιῶν,

Διὰ τὴν ἐρήμην τοῦ ἐναγομένου καὶ ἀποφασίζον παμφηφεῖ,

Ἀπορρίπτει τὰ ἐν τῷ σκεπτικῷ ἀπορριπτέα,

Δέχεται ἐν μέρει τὴν ὑπ' ἀρθ. πρωτ. 5678 καὶ ἡμερομ. 8 αὐγούστου 1906 ἀγωγὴν τῆς Ἀγγελικῆς Γεωργίου κατὰ Ἀθανασίου Γεωργίου ὡς νόμιμον καὶ βάσιμον,

Κηρύττει τὴν μεταξύ τῶν διαδίκων ὑφισταμένην μνηστειάν διαλελυμένην ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐναγομένου μεθ' ὅλων τῶν νομίμων συνεπειῶν,

Διατάσσει τὴν ἐν τρισὶν ἐπαλλήλοις ἀριθμοῖς τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως» δημοσιεύειν τοῦ διατακτικοῦ τῆς παρούσης ἀποφάσεως, καὶ

Ἐπιτίθησι τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπαιτίῳ τῆς διαλύσεως τῆς μνηστειᾶς τὰ δικαστικὰ ἔξοδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν σχετικῶν πρακτικῶν καὶ διανογῶν ἀνιόντα εἰς γρόσια διακόσια ὀγδοήκοντα πέντε (ἀρ. 285) προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος.

Ἐκρίθη, ἀπέφασίσθη καὶ ἀπηγγέλθη αὐθημερόν.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

3

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Πνευματικὸν δικαστήριον.

Ὁ Σπυρίδων Δημητρίου Ζωγράφος, καπνοπώλης, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανὸς, τέως μὲν κάτοικος Κωνσταντινουπόλεως, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς καὶ ἐπαγγέλματος, καλεῖται, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον δευτέραν καὶ ὥραν 9ην π.μ. εὐρωπαϊστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μῆς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως, εἴτε δι' ἀντιπροσώπου, νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ δικαστηρίου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς ἐαυτοῦ συζύγου Εὐφροσύνης Γεωρ. Δημητριάδου, κατοικοῦ Φαναρίου, ὑπηκόου ὁθωμανῆς, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένης καὶ χριστιανῆς ὀρθοδόξου, ἐπὶ διαζεύξει. Ἄλλως ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν περὶ διαλύσεως γάμου θεωρηθῆσεται ἐρήμην αὐτοῦ.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐνταῦθα ἐκδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Κωνσταντινουπόλεως»,

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 10 ἀπριλίου 1907.

Ὁ προεδρεύων

† Ὁ Μέγας πρωτοσύγκελλος **Καλλίνικος**

ὁ Α' γραμματεὺς

Ἀρμόδιος Δ. Χαμουδόπουλος.

1

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ἡ Μελανή, σύζυγος Ἀριστείδου Σαλβάρη, θυγάτηρ δὲ Κωνσταντίνου Μωυσέως, τὰ οἰκιακὰ ἐπαγγελλομένη, χριστιανὴ ὀρθόδοξος, ὑπήκοος ὁθωμανῆ, κάτοικος Δυρραχίου, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δευτέραν καὶ ὥραν 7ην τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν 31 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως, ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως Δυρραχίου αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου ὡς ἐναγόμενη ὑπὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς Ἀριστείδου Σαλβάρη ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴν δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένων ἐφημερίδων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Νέας Ἐφημερίδος».

Ἐν Δυρραχίῳ τῇ 24ῃ μαρτίου 1907.

2

ὁ πρόεδρος

† Ὁ Δυρραχίου **Ἰωάννης**

ὁ γραμματεὺς

Περικλῆς Χρ. Σπύρου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ, ΦΙΛΙΑΤΩΝ ΚΑΙ ΓΗΡΟΜΕΡΙΟΥ

Πνευματικὸν δικαστήριον

Προσκαλεῖται ὁ κ. Εὐάγγελος Κερίμη, ὑπήκοος ὁθωμανὸς καὶ τὸ ἐπάγγελμα γανωτῆς, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ χωρίου Κοκκινολιθαρίου τοῦ τμήματος Φιλιατῶν νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην πέμπτην καὶ ὥραν 5 τῆς ἡμέρας τουρκιστὶ μετὰ παρέλευσιν τριάκοντα καὶ μῆς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Ἐκκλ. δικαστηρίου τῆς ἱερᾶς Μητροπόλεως ἐν Φιλιάταις αὐτοπροσώπως ἢ δι' ἀντιπροσώπου, ὡς ἐναγόμενος ὑπὸ τῆς συζύγου αὐτοῦ Φωτεινῆς Ἰωάννου ἐκ Ζεϊνελίου τοῦ Ξεχωρίου ἐπὶ διαζεύξει· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἢ κατ' αὐτοῦ ἀγωγὴν δικασθήσεται ἐρήμην.

Ἡ παροῦσα κλήσις δημοσιευθήσεται τρίς κατὰ συνέχειαν διὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένης ἐφημερίδος «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

Ἐν τῇ ἱερᾷ Μητροπόλει Φιλιατῶν τῇ 23 μαρτίου 1907.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Παραμυθίας Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου **ΙΕΡΟΘΕΟΣ**

ὁ γραμματεὺς

1

Ἱερὺς ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ.

Οὐδὲν φύλλον τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀπολεσθὲν ἀναπληροῦται δωρεάν, ἀλλ' ἐπὶ καταβολῇ 40 παράδων διὰ τὸ ὀκτασέλιδον καὶ 60 παράδων διὰ τὸ δωδεκάσέλιδον τεύχος.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Π. 726884
1948